

HARALD VILSTRUP
TOMHED OG FYLDE

UDVALGTE SALMER OG

BIBELSKE DIGTE

1937—1957

ROSENKILDE OG BAGGER

KØBENHAVN

1960

Jeg så alt, hvad der sker under solen, og se,
det er altsammen tomhed.

Præd. 1,14

— at kende Kristi kærlighed, som overgår al
erkendelse, for at I kunne fyldes indtil hele
Guds fylde.

Ef. 3,10

Den 28. december 1960 fylder pastor Harald Vilstrup 60 år. Med udsendelsen af nærværende samling af salmer, digte og oversættelser har Samfundet Dansk Kirkesang i den anledning ønsket at sige tak for den indsats, Harald Vilstrup i mere end en menneskealder har øvet for Dansk Kirkesangs sag. Denne indsats vil være vore medlemmer bekendt. Som inspirerende leder af salmegennemgangen ved vore sommermøder, som oversætter, gendigter, salmedigter – som forfatter til dybtgående salmehistoriske afhandlinger i vort årsskrift og som virksomt medlem af vort arbejdsudvalg har Harald Vilstrup givet Dansk Kirkesangs arbejde bredde og perspektiv.

Den vedføjede bibliografi, som er sammenstillet af stud. mag. Niels Martin Jensen, giver et godt indtryk af spændvidden i Vilstrups produktion. Den viser også, at hans indsats rækker langt videre end til det, der har sammenhæng med Dansk Kirkesang. Vi har derfor også ønsket, at denne antologi, der træder i stedet for årsskriftet 1960, skulle nå ud til en videre kreds end D.K.s medlemmer.

Digtenes udvalg og sammenstilling har forfatteren selv foretaget efter samråd med professor, dr. phil. Arthur Arnholtz, til hvem vi retter en hjertelig tak for redaktionel bistand. Gennem biskop Gudmund Schiøler har vi modtaget et tilskud fra Roskilde stiftsfond til trykningen. Vi udtaler en oprigtig tak for denne støtte.

Vor tak gælder dog først og sidst Harald Vilstrup. Vi lader dette lille udsnit af hans omfattende virksomhed som salmedigter og oversætter tale for sig selv. Men vi føjer til vor tak ønsket om endnu en række rige arbejdsår – til gavn for en gren af dansk digtekunst, som i sandhed ville være fattig uden Harald Vilstrup.

EVANGELIESALMER TIL
2. TEKSTRÆKKE

INDGANG

DET INDRE RIGES HERLIGHED

Af det dybe inderst inde
vil det ædleste jeg finde,
ofre dig hvert ædelt fund,
blomster sanke dig til gave
af den blomsterfulde have
i mit hjertes dulgte grund.

Vel jeg ved, jeg er en synder,
Herre, alt mit håb begynder
med, hvad du for mig har gjort;
syndefuld – og dog et rige
findes i mig, uden lige
skønt og uden grænser stort.

Tit jeg mærker, halvt i drømme,
strømmende dets dybe strømme
fylde mig med herlighed,
og som lyn i natten farer
glimt i glimt de åbenbarer,
hvad ej ord og tanker ved.

Og med undren må jeg bæve,
mellem fryd og smerte svæve,
fatter ej, hvor det går til,
at et sind fortabt i kummer,
at et sådant sind dog rummer
alle glæders frydespil.

Alt fra dig! og alt skal bæres
frem som offer til din æres
større pris ved nat og dag.
Alt at ofre, alt modtage
det er midt i tidens dage
evighedens åndedrag!

OM JESUS I NAZARETH SYNAGOGE

1. søndag i advent. Lukas 4,16-30 (3 Mos. 25,9-10).

Kom til dit hus, vor Herre god!
Det var jo så din vane,
da du på aldrig trættet fod
ad kærlighedens bane
gik dybt i ydmyghedens spor,
at gå til dem, som om dit ord
hver helligdag sig samlede.

Gør klar for os den gamle skrift,
hvor du er skjult betegnet,
hver strid, hver sejrende bedrift
i sum tilsammenregnet,
og lad det ske ved ordets magt,
at alting, som var forudsagt,
opfyldes for vort øre.

Dig salver Faderen, din Gud,
ved Åndens kraft at bringe
det nye riges nådesbud
til fattige og ringe;
forkynd, at nu skal blinde se,
de fangne fri's, af suk og ve
de plagede forløses.

Guds nådes stor jubelår
udråb for alle bange,
at over hele jorden når
basunens stærke klange,
som kalder hver, til slægt og stavn,
ja til sin milde Faders favn
at vende nu tilbage.

O milde Frelser lad vor tro
hvert anstød overvinde,
for dig i døds og mørkheds bo
som livets lys at finde,
at vi, som samles her i vrå,
engang dog alle måtte nå
dit Himmeriges glæde!

LOVET VÆRE HERREN, ISRAELS GUD

3. søndag i advent, Luk. I, 68-75).

Syng højt, Guds hus og menighed!
Med Zacharias' tunge
lad gennem tid og evighed
din lovsangshymne runge:
Højlovet Gud! han har besøgt
sit knuste folk, af skam og frygt
de plagede at løse!

Han har oprejst et frelsens horn
i Davids hus med vælde,
at alt, som skrevet var tilforn,
skal den udvalgte gælde;
de grumme fjenders larm tiltrods
af deres hånd, som hader os,
han frelste os af nåde.

Ja, ene Guds barmhjertighed
har vej til frelse sporet:
han kom sin pagt i hu, den ed,
han Abraham har svoret;
nu lovens fordring er fuldbragt,
forjættelserne står ved magt
trods alle vore synder.

Så er da vi Guds Israel
af Ånden født og båret,
ved dåbens salvelse hver sjæl
til konge-præst udkåret
at i det Helligste vi må
for Herrens stol og ansigt stå
og rette ofre bringe!

Så fryd jer, børn af Abraham,
opvakt af døde stene,
fra hedningættens band og skam
ved vand og blod gjort rene;
Guds folk, forjættelsernes sæd,
dit højtidsmykke dig iklæd,
tjen Herren alle dage!

JULENAT

Guds kære Søn af Himmerig,
som evig er sin Fader lig
er kommet, os til salighed,
i denne nat til jorden ned.

Ja, kommet til den arme jord,
hvor faldets bitre frugter gror,
en perle mellem støv og skarn,
blandt jordens børn et jordens barn.

Hvad ville du i verden her,
alt om din vugge blinker sværd,
alt higer naglers kolde stål
at træffe dine vunders mål?

For vores skyld, som måtte dø,
du kommet er til dødens ø,
for os, som var i syndens magt,
du klædtes i en synders dragt.

Profeterne fra slægt til slægt
har varslet om den nådens vægt,
det store pund af miskundhed,
du bringer os til jorden ned.

Og englelegioner sang
for hyrder på den kolde vang,
nu finder *de* i Bethlehem,
hvad englerøst har lovet dem.

Og vise mænd ved stjerneskin
går bøjede i hytten ind
og priser nu med gavers pragt
den helt, som tvinger dødens magt.

Dog du, barnlil, af intet ved,
men hviler stum i barnlig fred,
for dig er hele livets lyst
livskilden i din moders bryst.

Den herlighed, du bar hos Gud,
er af dit minde slettet ud,
og intet smertens forbud når
dit sind af det som forestår.

O barn af Gud, som uden frygt
blandt mørkets rædsler ånder trygt,
al evigheden strømmer ind
som blide bølger i dit sind.

O Herre, du al frelses grund,
hvor mer end hellig er den stund,
som bragte dig til jorden ned
at bringe synd're salighed!

SE, VI DRAGER OP TIL JERUSALEM...

Fastelavns søndag, Lukas 18,31-43.

Fæstnet vist på rejsens mål
er vor Frelzers sind og øje
og hans åsyn hårdt som stål,
intet skal den vilje bøje,
som hans fødder leder frem
til Guds stad Jerusalem.

Svøbesnerters bratte kast,
korsets skam og bitre smerte,
vredens brand og svare last,
alt er tungt ham lagt på hjerte:
»Alt, som dunkelt skrevet står,
nu på mig sin sandhed får!«

Blindet var disciples flok,
egne drømmes spind dem hilded,
ordet var dem ikke nok,
derfor tanken sig forviled, –
skønt han lys i talen gav,
intet fatted de deraf.

Blinde er vi vel endnu,
hvor det ord om kors forkyndes,
af vor svage Adams-hu
andre toner bedre yndes:
Sejr og lykke, kraft og fred
mer end dom og bitterhed.

Kunne du i Jeriko
skænke syn til slukte blikke,
klar da op vor mørke tro,
Davids Søn, forkast os ikke! –
kald os så ad vejen frem
med dig til Jerusalem!

O DU VANTRO SLÆGT!

2. søndag i fasten, Mark. 9,17-29.

Ikke salighedsombrust
med Guds søn på bjergets tinde,
hvor Serafers vingepust
er som kys af himmelvinde,
er på jord Guds kirkes sted,
men i dalens usselhed.

Hastigt svindende kun står
herlighedens glimt for øje,
hurtigt atter vejen går
ned til dalens strid og møje:
Nød og spot omringer der
lysets lille slagne hær.

Nød og jammer, spot og spe –
og disciplene, som ikke
ejer trøst for verdens ve,
stenede af hårde blikke –
det er, som vi ofte så
Herrens flok beskæmmet stå.

Hvor er Herren, hvor er han,
som al ondskabs magt i tømme
holde både vil og kan –?
snarlig vil os oversvømme
skams og hadskheds vilde flod,
kommer ej vor Frelser god.

Herrens arme kirke, bed!
spar ej nogen bøn og faste –!
Tro kun, han kan skabe fred,
selv hvor vejret vildest raste!
Tro, kun tro! – ak, milde Gud,
fra vor vantro fri os ud!

I ER AF DEN FADER DJÆVELEN

3. søndag i fasten, Joh. 8,42-51.

Ak milde Herre Jesus Krist,
hvor skal vi gå, hvor skal vi fly?
Din læbes lyd os træffer hårdt
som svøbesnert behængt med bly!

Hvor let bedrages mennesket
og hildes i sit eget garn:
man drømmer sig af lyset født
og dømmes dog et mørkheds barn.

Født af den fader Djævelen,
med løgn og falskhed, had og mord
beredt at følge troligt i
den onde faders onde spor.

For ordet både døv og blind
man ser sig selv som frelst og from,
bortvejrer let som galmandssnak
vor frelsers ord og strenge dom.

O skær igennem al vor trods,
vort Adams-sind, vor djævleart,
du stærke ord af Jesu mund,
at vi os selv må kende klart.

Forbarm dig over mørkets slægt,
forny os, skab os ganske om,
at ydmyghed i hjertets vrå
sig bøjer for din vredes dom.

Så lad os høre nådens lyd,
dit gode budskabs megen fred,
hvorved i os du skaber liv
af guddomsart i evighed!

JEG ER LIVETS BRØD ...

Midfaste, Joh. 6.

Som dage kommer, dage går
med hver sin fragt af lyst og nød,
er os vor Herre Jesus Krist
det himmelkomne livets brød,

at ingensinde hungre skal
hver den, som kommer til ham hen,
og den, som tror – i evighed
han aldrig tørste skal igen.

Så drag os, Fader, ved din hånd,
at vi til Sønnen komme må;
thi af os selv ved egen kraft
vi kan dog aldrig dette nå;

men har du skænket os til den,
som mest du elsker, milde Gud,
så ved vi, at han ingentid
vil støde os i mørket ud.

Hvad du har tænkt, fuldfører han,
din vilje er hans gernings lov,
så den, du frelse har tiltænkt,
ej gives hen til dødens rov;

men Sønnen skal oprejse ham
af gravens skød på dommedag
og skænke ham et evigt liv,
som det er, Fader, dit behag.

Bevar os for vort eget sind,
som knurrer, når det ej forstår;
men at vi gudoplærte hen
til den, du salver, trolig går.

Da skænker han os mildelig
til evig frelse livets brød,
ja, som en gave, givet hen
for verdens liv, sit eget kød.

MIN SJÆL OPHØJER HERREN!

Mariæ Bebudelsesdag, Luk. 1,46-55.

Ophøj din Gud, du Kristi brud!
hvad Herrens moder sang
i nådens stund med salig mund,
lad høres end engang! –
Kongen så til dig i vrå,
gav ternen dronning-rang.

For salig du, Guds kirke, nu
er prist i evighed,
et værk så stort din Gud har gjort
mod dig af miskundhed, –
nådens flod han strømme lod
til din vange ned.

I dig hans magt til fald har bragt
de stolte hjerters sind,
at for hans ord de spredte fo'r
som avnerne for vind, –
kun de små han lader gå
til nådens bolig ind.

Sit Israel, sin arme træl
han nådig ihukom,
at lavt på jord den høje bor
i Åndens helligdom, –
fædres håb ved nådens dåb
i fylde til os kom.

OM JESU YPPERSTEPRÆSTELIGE BØN

5. søndag efter påske, Joh. 17,1-11.

Hjælp os, Fader, hør vi råber
af de bange hjerters trang,
kun af een vi frihed håber
ud af denne trældoms tvang,
af din Ånd og store kraft,
som har før den virkning haft.

Bed for os, vor Frelser milde,
høje præst, som før du bad,
al dit hjertes godheds kilde
strømmende for os oplad!
Thi vor ære er jo din,
som med denne så med hin.

Fader, Gud, det er din nåde,
at vi tror på dig i dag,
for imorgens tro at råde
også dette er din sag;
thi du gav os til din Søn,
hør da hans og vores bøn!

Se, vi er i denne verden,
og af verdens art vi er!
Hvor kan da vor vej og færd
ren og ret bevares her?
Frelseren til dig opfo'r,
send da Ånden hid til jord.

Lad til eet os alle enes
ved det samme enheds bånd,
hvormed også I forenes,
Fader, Søn og Helligånd,
og i kirkens lys og fred
åbenbar din herlighed!

HERRENS DOMME

1. søndag efter Trinitatis, Lukas 12,13-21.

Hvor underlige er dog Herrens domme,
han deler ikke ret og uret ud,
men vil, at hver og een skal ihukomme
sin egen brøde imod lovens bud;
thi brød man eet, man brød dem alle
og må – for loven skyldig – under dommen falde.

Til ildens Helvede enhver fordømmes,
og ingens dyd og ære kan bestå,
hvor højlig den af mennesker berømmes,
når dommens ånde puster kun derpå.
For os kun vores ansigts blusel
og hjertets skræk og skælven under dommens trusel

Hvor underlige er dog Herrens domme, –
når man bekender da sin synd for ham,
han vil den aldrig mere ihukomme,
men sletter ganske ud dens ve og skam;
så dømmes han dig fri at være,
ja mer: Hans ven, hans brud, hans hellige og kærel

Til Paradis og Himmeriges lykke
han kalder kærligt alle, hver og een,
vil verdens spot og syndens vægt dig trykke,
Gud kalder dog sin frelste klar og ren.
Han ser ej synden, den er svunden,
thi blodets strøm er over offerstedet runden.

HVEM IBLANDT EDER, SOM BYGGER ET TÅRN

2. søndag efter Trinitatis, Lukas 14,25-35.

Jeg ville mig bygge så prægtigt et hus
og tårn over gavlen rejse,
at det skulle syne milevidt
og højt over sletten knejse.

Jeg ville mig øve i heltefærd
og føre min herres krige,
gå frem i slaget, skønt een imod to
og vinde så herligt et rige.

Men tårnet måtte jeg lade stå,
halvtrejste alt murene synker,
Gud bedre for ære i striden jeg vandt,
hver mand mig spotter og ynker.

Mit tårn er sunket, mit skjold er brudt,
hvad mere har jeg at gøre?
Nu må jeg vel sende til *Fjenden* bud
for fredsforhandling at føre.

Jeg kender min fjende, jeg kender hans magt,
og fredens vilkår jeg kender:
For evig at bøje mig under hans åg,
og give mit liv i hans hænder.

Jeg du'r ej til striden, jeg finder ej fred –
o du, som har kampen vundet,
da ene du stod, lad mig være hos dig,
som den, der var tabt, men er fundet.

Vær du min sejer, vær du min fred,
vær du mit tårn og min ære,
at aldrig jeg drømmer om anden krans
end den, du for mig ville bære!

KRISTENHEDEN SOM DEN FORTABTE SØN

3. søndag efter Trinitatis, Lukas 15,11-32.

Du kristenhed, fortabte søn,
som hørte fordom Herrens bud,
men som i stoltheds trods forlod
dit hjem hos Faderen din Gud,

og bad dig forlods udbetalt
din andel i din Faders hus
for fædres arv at øde hen
i ryggesløsheds sus og dus.

Se, Fader gjorde, som du bad
– hvem ænsed hjertets dybe sår? –
at selv du finde må, hvorhen
de lovløshedens veje går.

Hvad fandt du? Lede, nød og skam,
begær at fylde kun din bug
med vederstyggeligheds mask,
med urenhed fra svinets trug.

Gå i dig selv, betänk det hus,
hvor du var hjemme, kristenhed,
hvor selv i nødens tørre år
dog aldrig nogen mangel led.

Gå i dig selv, stå op, drag hjem!
Hvor du var hjemme før som søn,
bed om en plads ved døren kun
som den, der går for daglig løn.

Jeg siger dig, o kristenhed,
din milde Fader venter dig
og over disse skændsels år
i nåde vil forbarme sig.

Den første kjortel, frimands sko
og gylden ring du bære skal
og ved din Faders hånd gå ind
i gæstebuddets lyse hal.

GA BORT, SÆLG HVAD DU EJER...

6. søndag efter Trinitatis, Mtt. 19,16-26.

Når Frelser og Herre du kræver,
at hele min arv og mit eje
jeg skal for de arme bortsælge
og følge din fattigdoms veje,

da må jeg vel bittært beskæmmet
gå bort fra dit åsyn bedrøvet –
mit hjerte er fanget i verden
og sjælen den hænger ved støvet.

Jeg elsker ej Gud og min næste,
men ene mig selv, det er sagen,
det kan ikke ændres, hvormeget
jeg frygter gengældelsesdagen. –

Dog Frelser, det offer, du kræved,
men hvortil vor kraft var for ringe,
fordi du af hjertet os elskte,
du ville i vort sted det bringe.

Så solgte du alt, hvad du havde,
gudlighedens himmelske eje,
og kom som en fattig til jorden
at følge vor fattigdoms veje.

Alt giver du hen for os arme,
Guds nåde med glæde og ære,
at vi, som var solgt under synden,
dog måtte Guds elskede være. –

Lad gnister fra kærligheds esse,
hvor du har vor salighed smedet,
dog volde det isnede hjerte
at blive til gløden ophedet.

Lad vælde din kærligheds strømme
til hjertets fortørrede skåler,
at det af sin overflods fylde
til andre velsignelse måler.

VE DIG, KORAZIN, VE DIG BETHSAJDA!

10. søndag efter Trinitatis, Mtt. 11,16-24.

Som ordet lyder, vil det høres!
forbandet den, som lægger til
og trækker fra, hvor ordet føres, –
Guds vrede brat ham ramme vill!
Ve os, om vi vil ordet byde,
at jamre efter klagelyde
og danse til vort fløjtespill!

Træd dristigt op, du Guds udsendte,
i tro til den, som har dig sendt,
hans budskab tåler ej at vente,
til verdens anden dont er endt;
et kongebud du har at bringe,
som må af ingen agtes ringe,
af Gud det er som hans erkendt!

Om da et hus, om folket, landet
vil nægte ordet lydhørhed,
det kaldes skal af Gud forbandet
– skønt hjertet vånder sig derved –
som landet Sodoma at dømmes,
med harmens ildflod overstrømmes,
for kun i ordet findes fred!

Så tal og råb, lad stridsbasunen
udgive tydeligt sin lyd,
som Herrens Ånd har prentet runen
i prædiken hans domme tyd,
og kald fra skam og undergange
den dømte slægt til takkesange
i Paradisets fred og fryd!

JESUS GIK IND I EN LANDSBY

15. søndag efter Trinitatis, Lukas 10,38-42.

Guds Søn, fra himmelherlighed
til denne verden kommet ned,
til ringest by og bondevrå
han gik og bød sin Faders fred.

Så kommer han endnu i dag
at træde under lave tag –
at Kongen kom til os i by
forkyndte nys hans klokkers slag.

Nu flokkes de, som på ham tror,
som trindt i hus og hytte bor,
at tjene ham, som bedst vi må
og lytte til hans frelserord. –

Ak tjene ham, hvor kan vi det?
hvor kan han mildt til ofret se,
som forurenat af vor synd
dog er for ham kun spot og spe?

Ej at betjenes er hans agt,
men tjene selv, som han har sagt,
en tjeneste, som ham er værd,
står ej i faldne synd'ers magt.

At lade ham betjene os,
at høre ordet, som tiltrods
for al vor synd og bitre skam
nyt liv og fred tilsiger os,

det er den tjeneste, han vil,
at helt vi trøster os dertil –
så lad kun ordet stå ved magt,
min sjæl, og al din uro stil!

Den gode del dig her tilfaldt,
den skal ej røves dig trods alt,
trods tvivl og al din skam og nød
du er af Gud hans egen kaldt!

LAZARUS! KOM HERUD!

16. søndag efter Trinitatis, Joh. 11,19-45.

Tør vi tro det, er det sandt,
at du stod ved gravens hule,
hvor forkrænkeligheds pant
måtte stinkende sig skjule –
men at da dit kongebud
kaldte: Lazarus! herud!
Jesus, Livets Herre?

Tør vi tro, at selv du lå,
Frelser, som et lig i graven,
– dødens sejer der man så,
brudt og søndret mandelstaven –
men at du stod op med magt
tredje dag som forudsagt,
Jesus, Livets Herre?

Tør jeg tro, når jeg er lagt
stinkende i gravens gemme,
endelig derhen er bragt,
hvor mit dorske kød har hjemme,
at da skal din røst fra sky
kalde mig til liv påny,
Jesus, Livets Herre?

Døden er det, som jeg ser,
hvorhen jeg mit øje vender,
mulmets hule, intet mer,
alle veje der sig ender –
og du spørger i dit ord,
om jeg dog på livet tror,
Jesus, Livets Herre.

Ja, jeg tror, jeg tror trods alt,
du er mig til redning givet,
at du som i ordet kaldt
er opstandelsen og livet.
Hersker døden helt i mig
finder jeg dog liv i dig,
Jesus, Livets Herre!

DE SUNDE TRÆNGER IKKE TIL LÆGE,
MEN DE SYGE

17. søndag efter Trinitatis, Markus 2,14-22.

Jesus, du har sagt engang,
du er sjælens læge,
lad vor nød og dybe trang
da din hu bevæge!
Ja, vi tror, at syndens tort,
vor spedalskheds plage,
kyser den end andre bort
dig vil til os drage.

Følte ej vi syndens brod,
drømte vi os rene,
ej i dig vi havde lod,
men vi stod alene;
dog ved Åndens lys vi ved
og vil her bekende
hjertets dybe syndighed
uden mål og ende.

Hvor din lægedom er sød!
Hvem kan vel beskrive
hvilen efter angst og nød,
du os ville give?
Som man vender hånden om,
ved et ord alene,
vendtes fra os død og dom,
blev vi fri og rene!

Det kan verden ej forstå,
at man frit tør træde
lige ud fra syndens vrå
frem til lys og glæde:
Bør ej den, som nylig lod
sig i synden spænde
give først ved gråd og bod
anger fromt til kende?

Smukt det lyder, er dog spot
mod Guds fulde nåde;
hvor den er, er alting godt,
lader man den råde.
Ve, om nogentid man vil,
løst af dødens lænker,
føje noget andet til,
hvad os nåden skænker!

Gak, min sjæl, gak ind med fred,
lad dig ikke skræmme,
smag og se Guds liflighed,
du hos ham har hjemme:
Bryllupsglæden dyb og fin
hjertets længsel kvæger,
hvor Guds nådes nye vin
skænkes i dit bæger!

VINTRÆET

18. søndag efter Trinitatis, Joh. 15,1-11 (Jer. 2,21, Ps. 80).

Gud plantede en ranke god,
at den med ædle druers blod
hans hjerte skulle fryde.
Ak, vintræ, hvor forventes du!
Ej ægte grene mere nu
kun vildskud vil det skyde.

Så kom der harme, kom der dom,
det skarpe stål slog stammen om
i bålets bitre hede. –
Den vinstoks navn var Israel,
Gud undte den sin nåde vel,
dog faldt den for hans vrede!

Dog hvor den gamle stamme stod,
en ædlere af samme rod
Gud lod i nåde skyde,
en hellig vånd, en ympe fin,
at den skal livets nye vin
i alle grene gyde.

Det er Guds Søn, hans højres mand,
hør, højt i ordet vidner han:
Jeg ranken er, den sande,
og I dens grene, een og hver,
som stammens ægte frugter bær
i alle verdens lande.

Men bliver grenen uden frugt,
o tror I da, den ild er slukt,
som sved den gamle stamme?
Den samme dom og vredens straf,
som den forventede vinstok traf,
skal disse grene ramme!

Så sug, Guds folk, at stammens saft
alene frugtbarhedens kraft!
O ville du det høre!
Han frelser mildt fra goldheds skam
og dommens gru; thi uden ham
slet intet kan du gøre!

SE DET GUDS LAM!

19. søndag efter Trinitatis, Joh. 1,35-51.

Se offerlammet, kåret ud
til soningsdød på lovens bud!
Hør, kirke, Gud dig byder
at se og pege hen til ham
som borttog dine synders skam
og dig med nåden pryder!

O hør det alle! Følg den mand,
som ordet peger på, thi han
kan ene frelsen give!
Spørg dristig om det herbergs sted,
hvor han har hjemme, og gå med
for der hos ham at blive!

Hvor er det herbergs sted på jord?
Hvor folket samles om hans ord,
der er han selv til stede,
der er hans hus og bolig prud,
hvor mad og drikke deles ud,
som skænker varig glæde.

Her daler nådens engle ned
og føre os til Himlens fred
i bølger frydelige –
for atter op med læbers lyd
af de forløste hjerters fryd
til Himmelen at stige!

HJØRNESTENEN

20. søndag efter Trinitatis, Mtt. 21,28-44 (Rom. 11,25-32).

En sten er lagt i Zion
på Herrens ord og bud
en hovedsten vel prøvet
og dyrebar for Gud.
Om end den blev forkastet
af mestres kloge flok,
af Gud den er dog kåret
til husets hjørneblok.

På denne grund er bygget
af sten med liv og ånd
– som grunden selv er livet –
et tempel af Guds hånd;
som mur til mur sig øger
hen over hjørnets sten,
to folkemure enes
på denne grund til een.

Den grundstens navn er Kristus;
i ham er sammenbragt
vi folk af hedningstamme
med folket af Guds pagt.
Ej længer to de hedder,
hvert skille er brudt ned,
ved korsets blod har Jesus
oprettet evig fred.

Men som en anstødsklippe
er stenen sat på jord,
for dem, hvis tanker ikke
vil bøjes for Guds ord;
og som en blok til knusning
den sten skal falde brat
på dem, som egen styrke
har op mod Herren sat!

MARKERNE ER HVIDE TIL HØST

21. søndag efter Trinitatis, Joh. 4,34-42 (Joh. Åb. 14,14-16, Ps. 126,5).

Hvidnes de duvende agre
alt modnende mod høst?
For tabet af glædernes stemmer
hvem skænker vel hjertet trøst?
Når tavse er fuglenes lunde,
hvor findes vel sommerens lyst?

Fager var som'ren i verden
i blomstring af skønhed og magt,
nu driver som blade for vinden
i laser fanernes pragt;
nu høres alt røsten i skyen:
Til modning er sæden bragt!

Segl! far da ud over jorden,
du høstens skærpede sværd,
mej ned den frugt, som er moden,
det være sig fjern eller nær!
I høstfolk, sank sammen i lade
hver den, som er sankning værd!

Gruer, o Herre, vort hjerte
for dødens og livets høst,
for tabet af glædernes stemmer
du skænker i ordet os trøst:
Hvad du under tåreregn såede,
os modnes til saligheds lyst.

HVEM ER STØRST?

22. søndag efter Trinitatis, Mtt. 18,1-14.

Den mindste er den størstel
Hør folk, din Konges ord!
lad ingen i dig tørste
mod det at blive stor.
Du menneske, bliv lille;
du finder aldrig ind
til livets træ og kilde
med hovmods gift i sind.

Vor frelse er en gave;
når selv vi intet har,
da kan vi denne have
ublandet, ren og klar.
Jo mindre af vort eget,
jo større del i ham, –
af Kristi ros så meget,
som selv vi har af skam.

Modtager vi de ringe,
som kun på nåden tror,
de Kristus selv vil bringe
til huset, hvor vi bor.
Men leder du hans arme
til vantro, synd og fald,
da ve for dommens harme,
som brat dig ramme skal.

De mindste må du ikke
foragte, thi til vagt
Gud ville dem beskikke
de største engles magt;
ja han, som vi tilbeder,
Guds søn, som hyrden god
om hver vildfaren leder
på gennemstukket fod.

Kun som fortabt og fundet
man kender Jesus ret,
da er til ham man bundet
med sjæl og hjerte tæt,
og nær til alle bindes;
thi alle sig forbrød;
men alles frelse findes
i hans, den enes død.

ENKENS SKÆRV

23. søndag efter Trinitatis, Markus 12,41-44.

Den fattige enke,
hvem ville vel tænke,
at hun kunne skænke
en gave så stor?
To fattige skærve
kan ære forhverve,
men hovmod fordærve
det meget, som gives, så lærer Guds ord.

Det hele at give,
som skulle i live
os holde og blive
vor fattigdoms trøst –
står intet tilbage,
det ham kan behage,
som hel're end tage
vil give, ja rive sig hjertet af bryst.

Til os fra det høje
han ville sig bøje,
ham stod kun for øje
vor menneskenød,
for denne at lindre,
ej nøjet med mindre,
han hengav det indre,
ja kasted sin sjæl for den glubende død.

Ej mer vore egne
vi kan os betegne,
som hans må vi regne
os købt og betalt;
og fast til vor næste
vi hjertet må fæste,
sådan på det bedste
vi tjener hans ære, som skænked os alt.

UDKLANG

SANG

Når melodisk fugleklage
klinger fra et hjertes grund,
som fik himmeldugg at smage,
men nu ejer kun tilbage
mindet om den søde stund –
når melodisk fugleklage
klinger fra et hjertes grund

og i sang og suk sig gyder
for at ytre hjertets ve,
nye væld af dybet bryder,
og de himmelske sig fryder,
ved hvad her de får at se –
hvor i sang og suk udgyder
sig et såret hjertes ve.

Thi det skønneste, som findes,
og som findes kan på jord,
er den længsels ve, som mindes
og i savnet tæt forbindes
med de høje glæders kor –
intet skønnere der findes,
intet andet skønt på jord.

FRA DET GAMLE TESTAMENTE

PSALME 96

Vågn op, Guds folk, og trods din bitre smerte,
trods disse dages hårde nød, lad klinge
den nye sang, Gud lagde i dit hjerte!
Thi om du tav, hvem skulle trøst vel bringe?
    Se til at dag for dag
    for alle folkeslag
utrættelig hans frelse du bebuder,
at han er Gud ophøjet over guder!

Afguder er at nævne al den vrimmel,
som jordens folk har sig til guder kåret;
een er kun han, som skabte Jord og Himmel
og har sit folk på ørnevinger båret.
    Fast står hans trones stol.
    Hvor han sit åsyns sol
vil lade over os i ordet skinne,
er trøst og fred og salighed at finde!

Så giv dog Herren – alle folk og slægter! –
så giv den Herre Herre evig ære,
og kom til ham, den eneste, som mægter
at frelse, takkens gaver at frembære!
    I retfærds klædning klædt
    tilbed hans majestæt,
for hvilken alle jordens grænser skælver,
mens nådens ly de troende omhvælver.

Blandt hedninger lad vidt og bredt det siges,
at han er Gud og alle ting regerer;
trods alle fjenders vold og list hans riges
forborgne vælde stadig sig formerer.

Hvad han har grundet fast
skal rokkes ej i hast,
og når de jubler: Nu er riget omme!
da skal han selv til dets forløsning komme!

Og når han kommer, når hans dag er inde,
skal alle himle blusse op og gløde,
da fryder sig, endskønt den brat må svinde,
vor jord, den ved, han skal den igenføde.

Sagtmodige og små
skal arvelodden få;
thi Herren dømmes, og hans ret skal vare. –
Fryd dig, hans folk med lovsangstoner klare!

SE MIN TJENER

Es. 42,1-9.

Se min Tjener, – alle stammer,
folk og slægter trindt på jord,
som omspændt af livets jammer
under dødens trusel bor,
som af øjenspil bedåret
jager mod et indbildt værd –
se dog den, som jeg har kåret,
som for alle er mig kær!

Med hans ånd min Ånd skal være
– siger Herren! – og min ret
skal til folkene han bære
uden bram og aldrig træt.
Og den halvtudslukte væge
puster han igen til liv,
knuste hjerter vil han læge,
bryder ej et knækket siv.

Og så lad os – milde Fader!
salv vort øje, at vi må –
skue den, du kærligt lader
med dit lys til mørket gå!
Lad de fjerne øers strande
frydes ved hans bud og ord,
og fra dødens skyggers lande
før os hjem, hvor lyset bor!

GUDS TROFASTHED

5. Mos. 32,4. Ps. 89,15. Ps. 91,13.

Gud sit løfte aldrig sviger,
falskhed ej hos ham kan bo,
fra sit ord han ikke viger,
men sig selv er evig tro:
Dom og retfærd har befæstet
grund og sokkel for hans stol,
ingen mørkets magt har gæstet
lyset fra hans åsyns sol.

Herre, dine ord er sande,
aldrig glipper dine bud,
miskundhed er om din pande
som en krone, store Gud!
Dine fromme har ej savnet
– omendskønt i dødens vold –
hvad til liv og sjæl har gavnet;
thi du var dem sol og skjold!

Aldrig Gud, din mildhed endes,
ej vanhelliges din pagt,
ej det visse ord forvendes,
som din mund har os tilsagt:
Uforskyldt jeg skal belønnes
mildelig af nådens hånd,
evig for dit åsyn grønnes
cedren lig på Libanon.

JULESANG OM KRISTUS, ISAI KVIST

Es. 11,1-10.

Nu kom til os den Herre Krist,
af Isai stub den rette kvist,
af kongelig og himmelsk rod
for os en konge evig-god!

Ham salver Guds, hans Faders hånd
med Visdoms, Kløgts, Rådsnarsheds Ånd;
med Krafts og Kundskabs, Guds frygts Ånd
ham salver Herrens højre hånd.

Kun Herrens frygt hans hu står til,
med ret han ringe dømme vil,
han dømmes ej af hørt og set,
men har for arme værn beredt.

Han slår med mundens åndes ris
voldsmanden og hver uretvis.
Hans bælte er retfærdighed,
hans hofters gjord barmhjertighed.

Hvor han har magt vil freden bo,
der græsser sammen bjørn og ko,
der leger ulv og lam i eng,
dem leder trygt en liden dreng.

Ej virkes ondt, ej voldes mén
på Herrens bjerg; Gudskundskab ren
som havets bund det dybe vand
bedækker trindt det vide land. --

Dog sig os Herre, Isai kvist:
Er du for sandt den Herre Krist,
hvorfor er da hos os på jord
dog stadig onskabs magt så stor?

Led os ad retfærds porte ind,
der åbnes for det arme sind,
hvis håb er kun din miskundhed, --
der skuer troen rigets fred.

Og når du kommer -- du, som kom! --
at holde over verden dom,
da stråler klart i evighed
dit skjulte riges herlighed!

OG DU SKAL SIGE PÅ HIN DAG...

Es. 12.

Nu Herrens dag har til os bragt
al nådes sum, som forudsagt,
skal Zion ret sig fryde:
Jeg takker dig; thi du var vred,
men lader nu barmhjertighed
dit arme folk tilflyde!

Mit værn er Gud, så vil jeg trygt
– forstum i mig al tvivl og frygt! –
på Herren mig forlade;
min styrke og min sang er han,
af frelsens kilder livets vand
vi øser sjæglade!

Ja, vidt og bredt det råbes skal:
nu tak din Gud, hans navn påkald,
lad alle jordens stammer
dog kende, at hans navn er stort
og over alle herliggjort,
som nu i højhed brammer!

Ja, liden Zions datter råk,
ja bed og strid, at ej dit håb
i tårers flod går under!
Den Hellige i Israel
er stor i dig – du ved det vel! –
og med dig alle stunder!

TRØSTER, TRØSTER MIT FOLK...

Esajas 40.

Gud, vor Gud lad ordet komme
til dit Folk med trøst og fred,
skænk de knuste helligdomme
fredens ord at trøstes ved.
Øde blev Jerusalem,
uglers og sjakalers hjem,
mens dens folk ved Babels floder
græder over stæders moder.

Så vi over bjergets sider
knejsende dens mure trygt,
tænkte vi, for alle tider
fast var helligdommen bygt,
og i dette faste bo,
mente vi, var fred og ro
til vor ondskabs frugt at skjule,
som var det en røverkule.

Gud, da lod du ordet lyde,
ikke freds, men dommens ord,
lod hver sten af sten nedbryde
lige til den hårde jord,
gjorde folket uden ly
under vredens tunge sky,
spredte dem i fjendelande
hen langs tårefloders vande.

Fader, lad os atter håbe,
kald vor sjæl til liv igen,
lad nu for dit folk udråbe,
at den hårde strid svandt hen,
at hver skyld er nu betalt,
dobbelt gav os Gud trods alt,
trods den straf, som vi forskyldte,
nådens løfter sig opfyldte.

Nu skal banes Herrens veje,
– lad det råbes bredt og vidt –
alle bjerge skal sig neje,
dalene sig løfte frit,
alt det krumme blive ret,
og hvad knudret jævnt og slet,
det forborgne skal nu klares,
Herrens vælde åbenbares!

Råb nu højt! – så skal det lyde –
Hvad skal råbes? Kød er hø!
Vil det sig med stolthed pryde,
skal det visne dog og dø,
ja, som blomsteret forgå,
blæser Herrens vind derpå!
Ordet står! I det alene
Gud vil livet os forlene!

EN LOVSANG OVER DEN HELLIGE KIRKE

PSALME 48

Du skønne stad, mit hjertes lyst,
på bjergets højder grundet,
o kirke, som i nådens røst
din sikre grund har fundet!
Løft tårn og spir,
du slettens sir
og hele landets glæde!
Som borg og skjold
mod fjendevold
er Gud i dig til stede.

De store konger samler sig,
som deler jorderige,
og vil med vold bekæmpe dig,
Guds egen elskelige:
forfærdes du?
Frisk mod! se nu,
han vejen for dem spærrer!
Al kraft og mod
med eet forlod
de stolte verdensherrer!

Din ånde, Herre, har bortblæst
de stolte fjendeflåder!
Hvad vi fra fordum havde læst
og hørt i mørke gåder
– for drøm og digt
vi agted sligt –
nu ser vi det i vælde:
At Herrens ord
man må på jord
urokket lade gælde.

O store Gud, din miskundhed
vi lover alle dage,
og dette tempels sande fred,
som du os her lod smage.
Dit ry og navn
skal som en bavn
til jordens grænser komme,
mens i din stad
så hjertensglad
dig lover dine fromme.

Gå rundt om Zion, trindt omkring,
betragt fra alle vegne
hvert tårn i murens faste ring,
som skal dens fred omhegne,
hver folksom plads,
hvert stolt palads
se til, besku det nøje,
Guds folk, giv agt,
at Zions pragt
dig stedse står for øje!

KIRKEINDVIELSESKANTATE

(Ved Haderslev Domkirkes genindvielse 14. januar 1951).

I

Herre, jeg elsker dit huses bolig og din æres tabernakels sted.

(Ps. 26,8)

Dyrebart, ja frem for alting, Herre,
elskeligt er mig dit hus og bolig:
fordum templet og din æres telt,
nu din sande kirke.

Ændelig din kirke er at kalde
bygget op om ord og sakramenter,
mennesker forenede i tro
er din sande kirke.

Dog det kaldes, Gud, din gode gave,
hvor du gav – som her – et murfast billed,
hvælvet os til ly af kalk og sten,
af din sande kirke.

II

Herre, stat op til din hvile, du og din magts ark. Lad dine præster klæde sig med retfærdighed og dine hellige synge med fryd. For Davids, din tjeners skyld, forskyd ikke din Salvedes ansigt.

(Ps. 132,8-10)

Retfærdighed du skænker hver som tror,
i ord, i vand, i brød og vin formidlet.

Giv præster her at tjene for dit ansigt
din nåde iklædt.

Lad alle dine hellige, dit folk,
i bønnens suk, i sangens fryd forenes,
lad disse mure altid rumme genklang
af troens lovsang.

For Davids, ja, for Davidssønnens skyld,
for din Søns skyld, den Salvede som døde
for os at kunne skænke evigt livet,
Gud, lad det lykkes!

III

Du alene kender alle menneskenes børns hjerte, for at de skal
frygte dig alle dage, hvilke de lever i landet, som Gud har givet
vore fædre. (1. Kgr. 8, 39-40).

Landet, Herre, af hvis muld
du lod disse mure gro,
det, som du har skænket vore fædre,
lad det blomstre!

Herre, der er fjender nok,
Herre, der er farer nok,
dog vi ved, mod dine armes styrke
er de intet.

Modersmålets stemme mild
hellige i sang og bøn.
Giv at folk og og rige alle dage
dig må frygte!

Hvor elskelige er dine boliger, Herre Zebaoth! Min sjæl be-
gærer, ja længes efter Herrens forgårde; mit hjerte og mit kød
råber med fryd til den levende Gud. (Ps. 84, 2-3).

TOMHED OG FYLDE

EN JULEBØN

Lyset, Fader, du lod skinne
i det store mørkes stund,
lad det aldrig nogensinde
slukkes over jord.

Nådebuddet, du lod lyde
til de bange hyrders trøst,
lad det altid kunne fryde
sind i banghed stedt.

Englesangen, du lod klinge
over Judas hårde vang,
lad en stadig hilsen bringe
fra vort blide hjem.

Og din Søn, du ville sende
ham at ofre Isak lig,
lad de købte altid kende
i ham frelsens pris.

Det er koldt, og mørket tættes,
som der aldrig fandtes lys.
Findes mere mon, der gættes,
findes endnu tro?

Ånd, Ånd, Ånd, lad mørket spredes,
dette har kun du i magt,
lad det kolde gennemhedes,
skænk os troens jul.

KANAS VIN

1. søndag efter Hellig-tre-Konger, Joh. 2,1-11.

Ak, milde Jesus, livets søde vin,
den du mig før så rigelig lod smage
i alle livets glæder små og store,
er sluppet op.

Hvad skal det sige? har jeg ikke alt,
som gør, at menneskene her er glade?
Jo, alting har jeg – kun at selve glæden
er blevet tom.

Så er det vel på tide, at jeg tør
forvente, du vil træde til min bolig
at skænke der, som du har gjort det forhen
ny glæders drik.

Stenkummer i den brudte glædes hus
du bød at fylde op med vand til randen
– fik man ej nok af det? – så lod du øse
din nye vin...

Den gamle vin har ofte gjort mig ør,
og bærmens bitterhed jeg fik at smage,
til alt slap op. Øs nu af rensningskarret
et væld af fryd!

VÅGN OP! HVORFOR SOVER DU HERRE?

4. søndag efter Hellig-tre-Konger, Mtt. 14,22-33 (Ps. 78,65)

Kære Gud, pas på din kirke
her i landet og i alle lande,
allesteds er nød på færde,
kom og hjælp os!

Fjendevold vil bryde gærdet,
bølgebrådd vil overvælde skibet.
Indenbords: stor angst og svaghed,
kom og hjælp os!

Indenbords – det er det værstel –
liden tro, ja mest aldeles ingen.
Sover du? Vågn op, o Herre!
kom og hjælp os!

Jeg er hæs og træt til døden
af at råbe, der hvor intet svar er.
Om du er så mægtig, Herre,
kom og hjælp os!

Vågn, stat op, som ordet lover,
som en stridshelt jublende af vinglød.
Med et ord styr fjendens rasen
kom og hjælp os!

Dine små, de dybt forsagte,
som mistvivlende lod håbet falde,
lad påny vort hoved løftes,
kom og hjælp os!

ARBEJDERNE I VINGÅRDEN

Septuagesima, Mtt. 20,1-16.

Til arbejde, Herre, til arbejde kalder du.
Hver stund på dagen kalder du arbejdsfolk
at den, du plantede, din Vingård,
aldrig hændernes kraft må savne.

Kald os, vor husbond! Er det ved morgengry,
lad hjertet smage denne lyksalighed,
at hele dagen, hele livet
tjener dig og din plantnings grøde!

Dog brændes bort det svævende rosenskær
for middagssolens flammer, om uret slog,
o Herre, lad den sidste halvdags
flid opveje den spildte første.

Og lider det mod aftenen, lyser blegt
alt solfaldsskæret, skyggen forlænger sig,
vi beder: Lad de trætte hænder
sidste løften din gerning gælde.

Når dagen så er løbet til ende, giv
os løn, dog Herre, ikke som løn-forskyldt.
Se til vor trang – og lad os hvile
trygt i troen, at du er nådig!

STORKONGERNE

1. søndag i fasten.

I

NEBUKADNESAR

(Dan. IV)

Ak mit hoved, ak mit hoved,
ak de vilde syners vrimmel,
Åndens ørkenhvirvelstorme
– og jeg var blandt dyrene ...

Jeg, Nebukadnesar, hersker
over Babylon, det store –
råder, fyrster, hundred konger
gik til hånde ved mit bord.

Hvirvlen greb mig. Mine tanker
vildedes og fo'r i blinde,
blandt de vilde dyr på marken,
selv et dyr, jeg flakked om.

Himlens duggfald har mig vædet,
jeg har tygget strå som oksen,
negle fik jeg da som kløer,
hovedhår som ørnefjer.

Lovet være han, som gav mig
kronens glans og magt tilbage!
råder, fyrster, hundred konger
kom og tjente mig påny.

II

KRISTUS

Mark. 1, 12-13.

Ak mit hoved, ak mit hoved,
ak de vilde syners vrimmel,
Åndens ørkenhvirvelstorme
– og jeg var blandt dyrene ...

Jesus Kristus, jeg en Salvat
Herre over Jord og Himmel,
Fadersønnen, dertil udråbt
ved et råb fra Himmelen.

Hvirvlen greb mig: Åndens stormvejr
drev mig ud i ørken-ødet,
blandt de vilde dyr på marken
flakked jeg ved dag og nat.

Satan mødte mig derude,
bød mig brød og dernæst ære,
dernæst alle verdens rigers
megen glans og herlighed.

Da jeg slængede det fra mig,
og det sank, kom til mig mine
tjenere, de høje engle-
fyrster for at tjene mig.

UNDFANGELSEN

Mariæ bebudelsesdag. Lukas 1,26-38.

Jeg spøjte med mine veninder i går.
Men nu i dag, som forhen når
jeg stirred mod solens flammeskin,
og når jeg havde stirret mig blind,
bag dirrende låge så
hundrede sole,
røde, violette og blå –
således ser jeg
som hundrede sole
ham.

Hans kjortel og kjole
var flydende sølv,
myg i faldet som uld af snehvide lam –
i foldernes bøjninger gnistrede ild...

Jeg skulle ikke frygte!
ikke frygte – jeg var vild
af sanseløs gru.
Dog i næste nu
ubegribeligt rolig...
taget til bolig
af en stor, fremmed, kongelig ro,
en kejserindes
en stor-konge-mothers, hvem en hofsindes
hyldest er den simpleste ting.

Hvorpå
med et nik jeg nådigt lod tjeneren gå.

EN FATTIGMAND – EN GUD

Palmesøndag.

En fattigmand – en gud:
han gik på gaden
som een blandt mange tusind
i hellig-staden.

Et æsel bar ham did.
Hans indtogs gange
var allevegne bræmmet
med frydeklange:

Hosjanna, Davids søn!
for lidt at sige:
Vidt over Davids stråler
hans kongerige.

Ophøjede! jeg vil
din højhed ære,
du skal for alle konger
min kejser være!

Fornedrede! til dig
jeg hu vil fæste:
Du gik i trange gyder,
min arme næste!

Min Gud! Guds kærlighed
i dig lad findes.
Lad, bro'r! ved dig mit hjerte
til brødre bindes.

GETSEMANE

Fasten, Mark. 14, 32-36.

Getsemane, Getsemane!
hvem lodder hine timers ve?

Ikke de voksne, sunde,
sikre, fuldt normale.
Hvor skulle de fatte dybenes tale,
når afgrund råber til afgrunde?

Ikke de gode, snarere de onde,

et barn måske,
både ved dag og nat
det ser tit, hvad ingen voksne kan se,

et dyr af sanseløs rædsel besat,

en syg ... når gennem bevidstheds brudte dige
som bølger indbryder det forfærdelige ...

VALGET

Fasten, Mtt. 27,15-23.

Og så stod der to på samme platform:
Jesus Barabbas*) og Jesus Kristus:
Oprørsmænd, voldets mand – og fredens.
Andres blods udgyder – og så han,
som kun kendte til udgydelsen
af sit eget blod, om blod skal flyde.

Barabbas – det navn er: *Fadersønnen*,
hvilken faders? Født af blod og kød,
af mands villie (hans himmerig!).
Jesus Kristus, også Fadersønnen,
denne ikke født af kødets, blodets
eller mandens vilje, men af Gud.

Sammen stod de, sammen står de: vælg!
Folkemasse, du, hvis stemme siges
er som Guds, vælg mellem blod og blod:
Hadets fjendebloodsudgydelse
– vid, at som du vælger, vil det komme! –
Kærlighedens selvhengivelse!

Vælg dig fader: denne eller hin:
mandeviljens hårde trodsen – nådens
blide bøjen-sig-fra-oven-ned!
– vid, den fader, som du vælger, *har* du! –
Vælg da, folkets røst, Guds stemme kaldet:
Jesus Kristus – Jesus Barabbas!

*) Efter en læsemåde i flere håndskrifter hed Barabbas *Jesus* til fornavn.

DET GRØNNE TRÆ

Fasten, Luk. 23,27-31. (Ps. 1).

Det grønne træ, som psalmen synger om,
ved bækkens vande plantet for at yde
i rette tid sin frugt –
ej blad og løv på dette træ affalder.
Det er den fromme, lovens overholder:
alt, hvad han gør, skal han få lykke til.

Har ordet glippet? Ve mig, må jeg se
hint træ berøvet alle fagre blade,
nedslagen al dets frugt?
den fromme slagen, knust og gjort elendig?
Thi ramt af Himlens bitterlige vrede
går Jesus ud til Hovedpandested.

Går det således med det grønne træ,
hvorledes med det tørre, det, som ikke
kan vise nogen frugt?
Der kommer hævnens dag, der kommer vrede
– hvor findes noget ly for dommens uvejr? –
hvad med den ikke-fromme, hvad med mig?

Alt, hvad han gør, skal han få lykke til
– sang psalmen om den fromme – livsenstræet
til *sin* Tid bærer frugt!
Hans gerning: Selvopofring for de mange,
og frugten: Frelse for den ikke-fromme –
når alle ting slår fejl, så lykkes det!

ELI ELI

Langfredag, Mtt. 27,46 (Ps. 22,1-19).

Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?
Fjern er du fra min frelse, svarer ikke –
hører du ikke, Gud, mit klageskrig?
Du har din bolig mellem lovsangstøner,
mon det er derfor, du kan ikke høre
mit klageskrig?

Før hørte du dog bøn – men jeg er blevet
en orm og ingen mand, mig spotter alle,
ryster på hovedet og vrænger mund:
Vælt det på Gud! Han har jo sat til Herren
sin lid, lad ham så frelse ham, ifald han
har lyst til ham!

Jeg gydes ud som vand, mit hjerte smelter
som voks for ild, til gummen tungen klæber,
ganen er tørret som et potteskår.
Og hænder, fødder har de gennemboret,
de deler mine klæder og ved lodkast
mit klædebon...

Dog ordet lærer: denne gudsforladte,
tilintetgjorte, knuste, at just han i
selve forladtheden har fundet Gud;
thi skjulthed er hans given-sig-til-kende.
Du bor i den elendiges elende,
min Gud, min Gud!

SØG HERREN

Store Bededag, Es. 55,6-7.

Søg Herren, mens han findes,
og kald på ham, mens han er nær!
Mon han da ikke alle tider findes,
og altid lige nær?

Nej, ordet kan forstumme,
hvor forhen rigeligt det lød;
med læber fasttillukkede og stumme
da taler Gud til død.

Så hør, hør nu hans råben,
vend, onde! om fra ondskabens vej!
endnu til liv og frelse findes åben
barmhjertighedens vej...

Tilgive og forlade
det er hans milde hjertes art:
Helt i hans vold du må dig overlade
og dette meget snart!

GUD VOR HYRDE

2. søndag efter påske. Joh. 10,11-16, Ezech. 34.

O, gode Gud, se til din græsgangs får!
De hyrder, som du satte over dem
er slette hyrder – mæskes ved det fede
og lader hjorden flakke vilde veje –
o gode Gud, se til din græsgangs får!

Så siger Herren: Jeg vil vogte selv.
Jeg kræver hjorden af de utros hånd,
tilbage fører jeg det vidtadsprede,
jeg læger mildt det sårede og brudte.
Så siger Herren: Jeg vil vogte selv.

Til hyrde lader jeg blandt dem stå frem
at vogte i mit navn mit andet selv,
min tjener David, Kristus-Davidssønnen.
Thi jeg er deres Gud, og ham til fyrste
og hyrde lader jeg blandt dem stå frem.

I, mine får, o du min græsgangs hjord:
Vid, I er mennesker, men jeg er Gud.
Vil I adspredes vidt til undergange,
min vilje er at samle jer til frelse!
I, mine får, o du min græsgangs hjord.

EN LIDEN STUND

3. søndag efter påske, Johs. 16,16-22.

Hvad er det, Herren siger?
vi fatter ej hans tale:
Nu går jeg til min Fader.

En liden stund og ikke –
en liden stund og atter
I skue skal mit ansigt.

Han gik og kom tilbage.
Og som når kvinden føder
– først smerte, dernæst glæde! –

således var hans bortgang,
således var hans genkomst.
Han gik – og kom tilbage

og er nu hos os altid.
Dog som når kvinden føder:
kun glæde gennem smerte ...

Om lidt: vi ser ham ikke
– da må der jamres, grædes,
mens verden triumferer –

Om lidt: – vi ser ham atter
– da skal vi le og glædes –.
Først gråd og dernæst latter!

OM GAVNLIGHEDEN AF KRISTI BORTGANG

4. søndag efter påske, Joh. 16,5-15.

Han var hos os, og han gik bort igen.
Et glimt af himmellys og himmelmildhed
brat slukket ud – hvad havde vi at byde,
som kunne fæstne ham til denne jord?
Man slog ham fast med søm til korsets stamme.
De holdt dog ikke ham.

Nej, han gik bort imellem hænderne
på dem, som ville holde ham, hans fjender,
hans venner med, som græd med megen jamren
og turde ikke tro – han gik sin vej,
steg ned i graven, og af den opstanden
opfo'r til Faderen.

Hans bortgang er vor verdens største tab.
Dog hør hans ord på tærsklen til at fare
fra verden til sin Fader: Det er gavnligt,
at jeg går bort; thi går jeg ikke bort,
da vil jeg ikke kunne sende eder
til trøst min Faders Ånd.

Så er da denne Ånd vor bedste skat,
er himmelmildhed, himmellys, forbliven
af den, som gik – kom himmelske og milde,
Gud Faders åndepust, selv Gud af Gud,
en anden Talsmand, Krists, den førstes, lige,
kom, dvæl os evig nær!

HYMNE TIL DEN HELLIGE ÅND

Pinse.

Kom, guddomsfylde, Helligånd
Når rigdom bliver fattigdom,
har du da ikke gaver, som
just skænkes til de fattigste?

Thi rig var jeg og såre stor:
ad mine sansers porte drog
naturens skønhedsfylde ind
som offerkaravaners tog.

Duftofre har mig blomsten bragt,
jagtløver drog for mig på jagt,
omkring min tinding vikled sig
de høje stjerners midnatspragt.

Og kunstens fyrster bragte mig
tribut af hver sit riges frugt,
med knæfald overrakte mig
som myrrha, røgelse og guld

luftbølger flettede til klang,
de klare farvers strålebundt
og digtets tankediamant
indhamret fast i lyd af ord.

Ve mig, den hele rige pragt,
de tusind skattes overflod
med gru mit sind har trindt omlagt
som stærke fjenders overmagt.

Skal jeg begære intethed,
bekende at kun tomt er fred?
eller forhåbe nu, nu just
dig guddomsfyldens åndepust.

BØNHØRELSEN

5. søndag efter påske, Joh. 16,23-28.

Når Åndens higen er mit åndedrag
og soningsblodet mine pulses slag,
når jeg umiddelbart af Gud oplæres,
når jeg som af et hav af kærligheden bæres –
alt, hvad begæres,

skænkes mig hin dag.

BEFALINGEN

Trinitatis. Mtt. 28,18-20.

Al magt på Jorden og i Himlens egne
er eens, er hans, hvem den af Gud er given,
han, som var død, begravet og af døde
igen opstanden.

Han træder frem på Galilæas bjerge,
hvor han før døden satte sine stævne:
Altså gå ud, at alle folk på jorden
min magt må kende.

Salv dem med dåb, hvori med dem oprettes
den nye pagt, alt, hvad jeg har befaleet,
lær dem at vide det, ja endnu mere:
lær dem at lyde!

Han bød, de gik, og stadigvæk han byder,
og stadig udgår sendebud på jorden
at døbe og at lære... kære Herre,
hvor er din vælde?

Ak, meget trange er dit ærinds veje,
der bankes, dog tilstænges tunge døre;
selv hvor dit ord var forhen kendt og elsket,
nu truer frafald.

Lad høres, hvad du siger: Alle dage
er jeg med eder! Der er sejrens dage
og nederlagets dag, dog alle, alle
ved vi dig med os!

Du hersker, Herre, på din egen måde:
Midt iblandt fjenderne, som triumferer,
du rækker – skjult for dem, for troen synligt –
dit spir fra Zion!

Du hersker, ja, du vender bækkens strømme.
Der sås med gråd, ja meget må der grædes,
om ret skal sås – hvem kender frydesangen
når neg hjembæres?

DEN DOBBELTE RETFÆRDIGHED

4. søndag efter Trinitatis, Luk. 6,36-42.

To slags retfærdighed der er at finde;
kun ved dem begge kan jeg kransen vinde.

Den første: at min Frelser for mig døde
og lod for mig sit blod til soning rinde.

Den anden: at jeg – troende og trøstet
og stadigt dragende mig det til minde –

af kærlighed til Kristus som en lænke
til ham og Faderen mig lader binde,

og til min næste, den som jeg fortabte,
at jeg hans trang forglemmer ingensinde.

Af *hans* retfærdighed, som først mig elskte
skal *min*, som planten af sin rod oprinde.

Og af de tvende: ELSKENDE og ELSKET
skal nåden sejerskransen sammentvinde.

KEJSEREN

Matt. 26,52 - Rom. 13,4.

Vagtens tramp på korridorens stentavl
og metallisk genlyd fra dens hvælvning
er nødvendig for at jeg kan sove...
Giv mig mænd, trofaste mænd som våger!

Ja jeg ved det, hele staden bobler
af den onde trods, selv slottet summer
som en kube af intriger, *magten*
vil man rane, magten, tåbelige!

Jeg skal hindre dem, o Gud, jeg *skal!*
Klirr af jern, af stærke mænd i våben
uden dette har jeg ingen ro!

Langsomt taber sig de tunge jerstramp
i de lange gange – blide sange
toner til mig ovre fra kapellet,
midnatsbønnen, kejserlig forordnet

for mit hjertes fred. Jeg værner kirken
med min vældes sværd, skal kirken ikke
værne mig igen mod mørkets magter,
mod de sorte ånders sværm, som plager

den, der fører sværdet, for dets brug?
Klerkesangen i den bitre midnat,
uden denne har jeg ingen fred.

Lykkelige præst, om nogen slår dig
på den ene kind, kan fromt du vende
ham den anden til... dig tvinger ingen
at belemre dig med vold og blodskyld!

Lykkelige vagt, det sværd, du fører
er ej dit, du bærer intet ansvar,
byrden for den voldsfærd du må øve,
hviler kun på din befalingshaver!

Våg da, vagt, og bed da, præst, for den,
som af Gud er sat til *rettens voldsmand*...
for hans legems ro og sindets fred!

HØST

Død og liv er høstens tale,
liv og død.
Aksets segnen-hen os skænker
dagligt brød,
skænker os til høst ad åre
udsæds frø:
for at gro, henlagt i jorden
et for et må dø.

Som en guddoms segnen skues
kornets død,
som er os i døden vorden
livets brød,
en, som bitterlig alene
ville dø
for derved at så sig selv som
evig-livets frø.

Negens bindersker, begræder
gudens død!
hver, som seglen fører, lovpris
nådens brød!
Sørger, fløjter! at den blide
måtte dø!
jubler, citrer! livet spirer
frem af dødens frø!

OVERSÆTTELSER

SØRGESANG OVER JESU NØD I GETSEMANE

Den stille nat en stemme brat
begyndte sig at klage,
bag løv og krat en sjæl forladt
i dødens angst og plage.

Det var Guds Søn, til Gud i bøn
han rakte sine arme,
selv hårdest sten ved denne mén
sig måtte vist forbarme.

Ak Fader, kære Fader, min,
og må den kalk jeg drikke,
min vilje ej! lad ske kun din!
Min Gud, forlad mig ikke!

Farvel, farvel og nu god nat,
Maria, moder milde!
Så er jeg nu så helt forladt
i denne ørken vilde.

Ej månen mild mer skinne vil,
men må for smerte synke,
og stjerners hær med slukket skær
vil mig min jammer ynke.

Ej frydesang, ej glædesklang
man længer får at høre,
de fugle små ej kan og må
for smerte tungen røre.

Friedrich von Spe (1591—1635):
Bei stiller Nacht zur ersten Wacht.

HILSEN TIL JESUSBARNET

Et lille Himmelno'r
er for os nu båret,
for den hele vide jord
til en Frelser kåret.

Synger lydt til frydespil:
milde Jesulil,
lad mig helt dig høre til,
milde Jesulil!

Han er til jorden født
midt i mørkestunden,
da man tænkte: Verdens nød
overhånd har vunden.

Synger lydt til frydespil:
milde Jesulil,
lad mig helt dig høre til,
milde Jesulil!

Han kommer kærlig hid
for til os at bringe
lægedom for slangens bid,
som os hårdt mon stinge.

Synger lydt til frydespil:
milde Jesulil,
lad mig helt dig høre til,
milde Jesulil!

Ved ham blev Gud vor ven.
Af det ondes lænker
gør det barn os fri igen
og os Himlen skænker.

Synger lydt til frydespil:
milde Jesulil,
lad mig helt dig høre til,
milde Jesulil!

SJÆLEN BEDER KRISTUS BLIVE HOS HENDE,
DA DET ER BLEVET AFTEN

Luk. 24,13-35.

Hvor vil du hen ved aftenstid,
højtelskte pilgrim, Jesus blid?
Ei, bliv dog her
og dvæl mig nær,
mit hjertes bo
dig yder ro,
for mine suk
mig munden luk;
om du hos mig vil blive,
jeg vil dig herberg give!

Alt solens lys er dalet ned,
mig knuger nattens ensomhed;
kom dog herind,
min glædes skin,
tænd hjertet an
i lys og brand,
driv fra mig bort
hver skygge sort,
lad mig din klarhed kende
og helt for dig kun brænde!

Din milde nærhed, ædle gæst,
og hvad du skænker, kvæger bedst,
du bryder brød
i hungers nød,
den falske lyst
må for din trøst
bortvige vidt,
du, du gør frit
mig hjerte, sjæl og sinde
den rette vej at finde.

Jeg slipper ej min elskte ven,
før solen lyser klar igen;
dvæl kun en tid
og vær mig blid.
I nattens stund
ved dybest blund
dog holder vagt
mit hjertes agt:
Jeg vil dig fast omfavne
og aldrig mere savne.

Angelus Silesius:
Wo willst du hin, weils Abend ist (1657).

JEG BORTDØR DAGLIG

Jeg bortdør daglig; hele livet
– hvad her som liv betegnes kan –
er til en vandresti mig givet,
hvert trin et fjed mod gravens rand.
Mit glas udrinder, uret slår:
vel den, som rejsefærdig står!

Et menneske, en syndeslave,
er hastigt modnet for sin grav;
lad skjulte orme frugten gnave,
før man ser til, den falder af.
Jeg veed: i dette hus af jord
med mig tilhuse døden bor.

Mon døden forud vil bebude
sit kommes stund? Uforudset
den træder til, og alt er ude.
Er hus og hjerte vel beredt?
Da svæver som på spydets od
dit Himmel-eller-Helved-lod!

Gud, alles Herre, døden, livet
du holder begge i din hånd;
hvad frist og henstand mig er givet,
det ser dit øje, veed din Ånd.
O lad mig ved hvert sejrslag
erindres om mit opbruds dag!

Alt skifter: Aftenrøden skuer
henvisnet morg'ens fejre pragt;
rødmosset før i ungdoms luer,
nu stiv og hvid på båren strakt.
Eet skridt: en forhen karsk og glad
er gravens bytte, ormes mad.

Et enkelt slag og alting ender
– når fald og død skal sammen gå –
ak Fader, slå med blide hænder,
lad Jesus mig som borgen stå!
Så, død, mod jord kun kroppen kast!
min sjæl ved korset holder fast.

Kan jeg i dødens stund ej tale,
er stum min tunge, mat min ånd,
nu, sund og rask, vil jeg befale
min sjæl, o Fader, i din hånd.
Når mine læber lukker sig,
da råbe Jesu blod for mig!

Og kan jeg ikke, som jeg ville,
velsigne den, jeg har så kær,
du vil langt bedre, Fader milde,
dem signe alle, hver især;
for de forladtes suk og gråd
du kender udvej, trøst og råd.

Når da det sidste slag mig rammer
og trænger mig til hjertet ind,
gør mildt tildækket dødens jammer,
men Himlen åben for mit sind!
Så er min død – trods bitre sting –
en ilsom, dog livsalig ting.

Benjamin Schmolek (1672–1737):
Ich sterbe täglich.

DEN HIMMELSKE VISDOM

Hvem er dog hun, der bryder frem som morgenrøden, fager som månen, skær som solen, frygtelig som hæere under bannere (Højsangen 6,10).

Hvem er dog hun, der som den klare morgen
fremstråler for min sans
og når mit dystre hjerte med sin glans
og kyser bort min tro ledsager, sorgen?
Hvad bragte trøst og fred
til min urolighed,
at jeg, som før i vantros nat sad fangen,
er atter fri udgangen?
Hvor er nu mørket henne,
hvad mer end salig lyst
har fyldt mig sjæl og bryst
og mig fra vreden ført til nåde uden ende?

Så kender du ej visdoms lyn det klare,
som til din dunkle vrå
lod ordets stråle gå
for sig umiddelbart at åbenbare?
Er hun ej lysets pragt,
der bryder frem med skabermagt,
vil kræfterne kun ej det undertrykke?
Hun er den sande lykke,
som ene hjertet fryde
og helt forklare kan
i guddomsglans, når man
vil lade hendes magt i sjælen fuldt udbryde.

Ak, er det dig, sol, af hvis brønd fremvælder
den strøm, som gør mig sund,
forny mig mit væsens grund
og ene mig for liv og frelse gælder?
Ak nej, man ser dig ej,
før selv dit lyn har banet vej
til os, da ved vi ej, hvorfra vi haver
de ikke søgte gaver.
Nu vil jeg da modtage,
hvad Ånden giver mig,
som selv indpræger sig
i hjertet – måtte du kun aldrig fra mig drage!

Gottfried Arnold (1665–1714):

»Wer ist doch die, so als der Glantz am Morgen«.

DEN GUDDOMMELIGE ELSKOV

Se, omkring Salomons seng står tresindstyve helte, Israels stærke, alle med sværd i hånd, oplærte til krig, hver med sit sværd ved lænd mod nattens rædsler. (Højsangen 3,7-8).

Så hvil med fred, o høje elskovspar,
du brudgom efter trængslers bitre hede,
hvorved du den har villet dig berede
til brud, som før dig ikke værdig var,
og du, o brud, hvil ud fra al din ve,
fra søgen, flakken, længselsskrig og -klage,
hvormed du efter ham har måttet jage,
indtil du kunne ham for øjne se!
Hvil ud, for nattens gru vær uden frygt;
thi ser du ej de tapre ånders skare
omkring hans telt, ej sværdets lyn det klare?
Israels Vældige dig skærmer trygt!
Så hvil kun sødt, I elskende, med fred,
hvor alt er nåde, lys og kærlighed!

Gottfried Arnold (1665-1714)

»So ruhe sanft, o göttlichs Liebespaar«.

BIBLIOGRAFI
ved Niels Martin Jensen

I den følgende bibliografi er kun trykte arbejder medtaget. Arten af Harald Vilstrups virksomhed har naturligt bestemt opdelingen i to hovedkategorier, *Egne arbejder* og *Oversættelser*. Hertil kommer dels artikler, dels redaktør- og medudgivervirksomhed. Forrest i kategorien *Egne arbejder* er opstillet Harald Vilstrups digtsamlinger. Disse findes tillige i den følgende fortegnelse over digte med henvisning i parentes, men således at kun de hidtil utrykte digte er medtaget. Forrest i kategorien *Oversættelser* er opstillet samlinger med alle oversættelserne ved Harald Vilstrup. Disse medtages i fortegnelsen over enkeltoversættelser efter samme princip som er anvendt ved digtsamlingerne. I denne er ligeledes de i digtsamlingerne forekommende oversættelser opført. Indenfor de enkelte afsnit er opstillingen kronologisk, således at førstetryk er nævnt såvidt de har kunnet spores, og tillige senere optryk i bogform eller andre let tilgængelige publikationer; hvor førstetryk og optryk i sådanne falder indenfor samme år er kun sidstnævnte medtaget. Af digte og oversættelser er nævnt titel og 1. linie — hvor disse falder sammen eller titel mangler kun 1. linie. I en enkelt samling — Carl Roos: *Tysk Poesi* — er af pladshensyn kun titlerne medtaget. Endelig skal anføres: ved opstillingen af *Oversættelser af kantater o. lgn.* har hensynet til bibliografiens anvendelighed medført et brud på det kronologiske princip, idet oversættelserne her er samlet under komponister, opstillet i alfabetisk orden.

Anvendte forkortelser

- DDT: Den danske Tidebog (under udg.).
DHV: De hemmelige Veje.
DK: Dansk Kirkesangs årsskrift.
FSk: Folke- og Skolemusik. Wilh. Hansen. Kbh.
FT: Fyns Tidende.
H: Højskolebladet.
Ju: Julebogen, udg. af Kirkeligt Samfund af 1898.
K: Kirkemusik for blandet kor, hefte II. Ved Oluf Ring og Mogens Wöldike. Wilh. Hansen. Kbh. 1947.
KT: Kirken og Tiden.
M: Menighedsbladet.
NK: Nordisk Koralbog (under udg.).
PB: Præsteforeningens Blad.
Pr. KD: Programmer for Københavns Drengkors koncerter.
RS: Roskilde Stiftsblad.
SH: Syngende Himmellyst.
TH: Troens Himmelgave.

I. EGNE ARBEJDER

A. Digtsamlinger

1. *Digte*. Trykt som manuskript. Kbh. 1923. 26 s.
Indhold: 17 digte og 1 oversættelse.
2. *De hemmelige Veje*. Hempelske Boghandels forlag. Odense 1933. 56 s.
Indhold: 25 digte og 7 oversættelser.
3. *Troens Himmelgave*. Salmer og kristelige sange oversatte eller forfattede. O. Lohse. Kbh. 1937. 77 s.
Indhold: 22 digte, 24 oversættelser og 2 bearbejdelser.
4. *Syngende Himmellyst*. Salmer og kristelige sange oversatte og nye. Til ældre kirkelige melodier, tilrettelagte af Mogens Wöldike. Wilh. Hansen. Kbh. 1937. 15 s.
Indhold: 4 digte og 21 oversættelser.

B. Digte og salmer (førstetryk kronologisk)

Digte. (1)

Indeholder 17 digte:

Drømmer. Stille vil jeg komme, min elskte, til dig.

Blå blomster. Kornblomster, klokkeblomster.

Sommerpærer. En lille, venlig, landlig have.

Til Mimi. Jeg bekender, du har vundet.

Til Ulla. Den sang, jeg ville sunget.

Sommerfred. Du hviler i mit hjærte.

Moderne serenade. Underlige nat.
Morgen. Gudskelov for den dejlige morgenstund.
Viben. Langsomt gik jeg, dær hvor fjorden.
Tågen tog de store fugle. Tungt over markerne ligger der tåge.
Hjemvé. De store træer knejser.
De døde dages ø. To hvide, hvide svaner.
Vinter-aften-sang. O gyldne aften i skove.
Gærne drikker jeg den gyldne vin.
Til en ven. I den kolde gråblege morgen.
Pilgrim. Tag bort den vin så rød.
Maria-vise. Hør os, dronning fra Himmerig.

Det var de lave, tunge Herrens huse.

Provst A. F. Krarup Vilstrup's hundredårsdag, d. 17. juni 1924. Privattryk.

Arven. Tid er at mindes.

Studenterkresens rusfest 1924. Teksthefte.

Til den hellige Ansgar. Som din kære Herre Krist.

H nr. 20, d. 14. maj 1926. Sp. 689. Optr. i DHV og TH.

To sange skrevne ved tohundredårsmindet for Brorsons første julesalmer, julen 1932.

Hans Adolph Brorson. O, du søde sangermund.

Midvinternattens sol. (Delvis efter det tyske). Dig mørke vinternat.

Privattryk. Begge optr. i TH, det første tillige i DHV.

De hemmelige Veje. (2)

Indeholder 23 digte, som ikke tidligere har været trykt:

Perspektiv. En skål med følfod i vinduet.

Den kolde forårsaften. Mindes den vestlige himmel.

Under det blomstrende træ. Velkommen, du dejlige morgengry.

Sommerlængsel. En mægtig længsel har mit sind besat.

Sommers død. Vind strømmer i nattemulm.

Natlig sang om vinteren. Skydulgt månen.

Forårssang. Vil I mig, lyse forårsvinde, minde.

Skyggespil. Stille stuer, hvor timerne.

Fæstenssangen. Dette er sangen, hvormed jeg vil fæste dig.

Til hendes forældre. Jeres hjerters glæde.

Høsten. I sorgs tid.

Sommerdrømme om vinteren. Nøgen i vinternatten står.

Gryet. Den grå blæst vandrer gennem forårsdagen.

Ved min søns vugge. Lille barn, kæreste dreng, slumrende ånd i knop.

Til lille Lise. Velkommen, lille pige, til vort hjem.

Hjerternes hjerte. En vil i sangen jeg prise alene.

Jeg hører fjernt i natten bølgebrusen.

Miserere. Klokkerne røre de tunger af malm.

Sang til den hellige Ånd. Af livets brønd, af det forborgne rige.

Gud i den stormfulde nat. Natten og stormen og svajende skove.

Til Frelseren. Al min glæde.

Til den hellige Ånd. Helligste Ånd.
Julesang. Siden storm og frost med vold.

Den salige Gerhard Tersteegen. En fattig, som dog for sig så.

Indledningsdigt i Gerhard Tersteegens åndelige Blomsterhave. Bogen 1934. (Se II A 5)

Efterår. Jeg hilser dig velkommen, efterår.

FT d. 10. oktober 1934.

Thomas Kingo. Tung var den streng, han slog, og drønende dens klang.

Vor Kirke I årg. nr. 10, december 1934.

Johann Sebastian Bach. Aldrig vel så mægtig lød.

FT d. 20. marts 1935.

Forårsvise. Imod mig strømmer.

FT d. 26. marts 1935.

Aftenfred. Roserne står så stille.

FT d. 17. juli 1935.

Svanen. Svane, sølvblående svæver.

FT d. 24. juli 1935.

Fem tidsdigte i salmeform. KT I årg. 1935. S. 288.

Om fristelsen på bjerget. Al verdens pragt, Herr' Jesus Krist.

Optr. i TH.

En sang om dommen. I kristne folk, affaldne slægter.

Optr. i TH.

Om den store skøge Babylon. Når guld er blevet hvermands gud.

Optr. i TH.

Om de senere tiders forfølgelser. O store Gud af Himmerig.

Bøn mod truende krigsfare. (1. str. efter Luther.) Forlen os, Gud, i nåde fred.

Optr. i SH og NK.

Vuggevisen, hvor erindres om Frelserens fattigdom og alle fattiges nød:

Sov sødt, du barnlille.

Julestjernen 1935. S. 13.

Vintersalme. De vilde vindes vrede.

FT d. 28. februar 1936. Optr. i SH.

Våren. Du sendte mit blik i møde.

FT d. 24. april 1936.

Bøn til den hellige Treenighed. Ak, Gud og Fader kære.

M 18. årg. nr. 23, d. 7. juni 1936. Sp. 395. Optr. i TH.

En sang om det evige livs sommer. Kom, blide vår og sommer skær.

FT d. 8. juni 1936. Optr. i SH og i DDT.

Tre digte. KT II årg. 1936. S. 184.

Genlyd af sangene, som evig synges.

Mig smuldrer, smuldrer hen al denne verdens ting.

Alt, hvad der strømmer mit hjerte imøde.

Prolog til Lampades. Som Herrens tjener kommer jeg.

Programhefte for reformationsfesterne 1936. S. 24.

Vor arv vi kendes ved.

Programhefte for reformationsfesterne 1936. S. 32. Optr. som nr. 304 i Den danske Salmebog. 1953.

Troens Himmelgave. (3)

Indeholder 11 digte, der ikke tidligere har været trykt:

Marias lovsang. Min sjæl ophøjer Gud, min Gud.

Bordbønner I—III

Ungdoms-salme. Uden dig, vor Gud alene.

Lovprisningen for frelsen i Kristus. Vi takker Faderen, vor Gud.

Kristi tredobbelte embede. I disse dages hårde nød.

Optr. i DDT.

En salme om Guds ord. Du ville til os vende.

Bøn mod kætteri og vildfarelse. Gud Fader, Søn og Helligånd.

Missionssalme. En har kaldt, og han vil kalde.

Fromme fædres minde. Evtigt leve skal de fromme.

Takkesalme for reformationen. O, store tiders minde.

Lovprisning. Guds sande ord af evighed.

Syngende Himmellyst. (4)

Indeholder 1 digt, der ikke tidligere har været trykt:

Længsel efter fred. Aldrig hjertet kender.

Se min tjener, — alle stammer.

M 19. årg. nr. 51—52, d. 19. december 1937. Sp. 857.

Guds trofasthed. Gud sit løfte aldrig sviger.

M 20. årg. nr. 10, d. 6. marts 1938. Sp. 155.

Påskeaftensalme. På denne dag vi skuer.

M 20. årg. nr. 16, d. 17. april 1938. Sp. 257.

Julenat. Guds kære søn af Himmerig.

Julestjernen 1938. S. 5. Optr. i DDT.

Bøn om frelse og evtigt liv. Inderlig, hjertelig.

M 21. årg. nr. 13, d. 26. marts 1939. Sp. 203. Optr. i K.

Påskesalme. Højlovet alle nåders Gud.

M 21. årg. nr. 15, d. 9. april 1939. Sp. 233. Optr. i DDT.

Lovsang. Bryd frem med magt, du nye sang.

M 21. årg. nr. 27, d. 2. juli 1939. Sp. 443.

To kyriesalmer. M 21. årg. nr. 28, d. 9. juli 1939. Sp. 459.

Herre, vor Gud, som skænker fra det høje.

Forbarm dig, Herre, over os.

Guds søn, al jords og himmels magt.

Pr.KD d. 3. november 1939.

En sang om Kristi fødsel. Den klare dag er født.

Ju 19. årg. 1939. S. 113. Optr. i DDT.

Om Jesus i Nazareth Synagoge. Kom til dit hus, vor Herre god.

M 22. årg. nr. 6, d. 11. februar 1940. Sp. 83.

O du vantro slægt. Ikke salighedsombrust.

M 22. årg. nr. 9, d. 3. marts 1940. Sp. 131.

Se, vi drager op til Jerusalem. Fæstnet vist på rejsens mål.

M 22. årg. nr. 10, d. 10. marts 1940. Sp. 147.

Englesynet ved Ladoga. Engel, engel, stærke fyrste, Michael, for himlens hær.

Roskilde Dagblad d. 13. marts 1940.

Om Jesu ypperstepræstelige bøn. Hjælp os Fader, hør vi råber.

M 22. årg. nr. 20, d. 19. maj 1940. Sp. 307.

Han iblandt eder, som bygger et tårn. Jeg vil mig bygge så prægtigt et hus.

M 22. årg. nr. 24, d. 16. juni 1940. Sp. 371.

Herrens domme. Hvor underlige er dog Herrens domme.

M 22. årg. nr. 28, d. 14. juli 1940. Sp. 431.

Ve dig, Korazin, ve dig Bethsaida. Som ordet lyder, vil det høres.

PB 30. årg. nr. 34, d. 23. august 1940.

Fire indskudte strofer i Magnificat (Marias lovsang).

Ophøj din Gud, du Kristi brud.

Pr.KD d. 6. oktober 1940. Optr. i K.

Den faste grund. Hvor er den faste grund.

M 22. årg. nr. 41, d. 13. oktober 1940. Sp. 639.

På denne klippe vil jeg bygge min kirke. Bekendelsen af Jesus.

M 22. årg. nr. 43, d. 27. oktober 1940. Sp. 671.

De sunde trænger ikke til læge, men de syge. Jesus, du har sagt en gang.

M 22. årg. nr. 44, d. 3. november 1940. Sp. 687.

Tre digte. Tidsskifte nr. 4, december 1940. S. 106.

Israels klage og Danmarks. I Nehemias' dage.

Markerne er hvide til høst. Hvidnes de duvende agre.

Optr. i FSK VII bind, hefte 3. 1944.

Danmark. Af dybe kilder rinder.

Optr. i FSK VII bind, hefte 3. 1944.

Julen 1940. Kom, lille barn, med lys og fred.

Julegaven 1940. S. 4.

Trøst mod spot og forfølgelse. Du byder os, vor Frelser god.

M 22. årg. nr. 52, d. 29. december 1940. Sp. 815.

Og du skal sige på hin dag. Nu Herrens dag har til os bragt.

M 23. årg. nr. 19, d. 11. maj 1941. Sp. 283.

Gå bort, sælg hvad du ejer. Når, Frelser og Herre, du kræver.

M 23. årg. nr. 25, d. 22. juni 1941. Sp. 379.

Trøster, trøster mit folk. Gud, vor Gud lad ordet komme.

M 23. årg. nr. 27, d. 6. juli 1941. Sp. 411.

Jesus gik ind i en landsby. Guds søn fra himmel-herlighed.

M 23. årg. nr. 28, d. 13. juli 1941. Sp. 427.

Folkenes fyrster hersker over dem. Verdensrigets herlighed.

M 23. årg. nr. 30, d. 27. juli 1941. Sp. 459.

Tre digte. Tidsskifte nr. 10, august 1941. S. 298.

Dansk og kristen. I Danmark er jeg født og båret.

Det gamle og det nye vintræ. Gud plantede en ranke god.

Kristenheden som den fortabte søn. Du kristenhed, fortabte søn.

Hvad har I gjort imod en af disse mine mindste brødre. Kling, livets ord, af Jesu mund.

M 23. årg. nr. 31, d. 3. august 1941. Sp. 475.

Lazarus! Kom herud. Tør vi tro det, er det sandt.
 M 23. årg. nr. 40, d. 5. oktober 1941. Sp. 619.

Se det Guds Lam. Se Offerlammet båret ud.
 M 24. årg. nr. 7, d. 15. februar 1942. Sp. 91.

Hjørnestenen. En sten er lagt i Zion.
 M 24. årg. nr. 9, d. 1. marts 1942. Sp. 123.

Giv os mere tro. De sultne har du, Herre.
 M 24. årg. nr. 12, d. 22. marts 1942. Sp. 171.

Om bespottelse af Ånden. Alt du vil os, Gud, forlade.
 M 24. årg. nr. 18, d. 3. maj 1942. Sp. 267.

Vil du blive sund. Som Faderen, al livets Gud.
 M 24. årg. nr. 43, d. 25. oktober 1942. Sp. 669.

Enkens skærv. Den fattige enke.
 M 25. årg. nr. 9, d. 28. februar 1943. Sp. 139.

En lovsang over den hellige kirke. Du skønne stad, mit hjertes lyst.
 Dansk Kirkeliv 1943. S. 7.

To spidse spir rejst mod horisonten. Fra skrivebordets snævre valplads.
 Roskildebogen 1945. S. 9.

Juleaften. Et barn er født. Han fødtes under stjerner.
 Glædelig Jul 45. årg. 1948. S. 5.

Befalingen. Al magt på jorden og i himlens egne.
 Klokkerne kimer 1948. S. 3.

Tre sange om Kristus. Dansk Kirkeliv 1949. S. 6.

Undfangelsen. Jeg spøjte med mine veninder igår.
 Indvielsen. Frem for alle verdens floder.
 Optr. i DDT.

Tronbestigelsen. Tronen for Kongen! Den Høje bestige sit sæde.

En salme om det almindelige præstedømme. Syng højt, Guds hus og menighed.
 Under Guds Ord nr. 61, d. 1. december 1949.

Julesang. Vær hilset, du, som kommer.
 Roskilde Avis d. 24. december 1949.

Tre digte om Kristi lidelse og død. Roskildebogen 1950. S. 7.

Valget. Og så stod der to på samme platform.
 Det grønne træ, som psalmen synger om.

Korsklagene. Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig.

Høstdag ved Rorup-stenen. Når strået bliver langt og aksets fylde.
 RS 1. årg. 1950. S. 24.

Digitets fødsel. Kaos, du min smerte.

Hymne til den hellige Ånd. Kom, guddomsfylde, Helligånd.
 Berlingske Aftenavis d. 28. december 1950.

Storkongerne.

Nebukadnezar. Ak mit hoved, ak mit hoved.

Kristus. Ak mit hoved, ak mit hoved.
 Studenterkredsen 18. årg. nr. 5, februar 1951. S. 70.

Tre åndelige sange. DK 1956. S. 38.
En fattigmand — en gud.
En liden stund. Hvad er det Herren siger.
Høst. Død og liv er høstens tale.

Graduale. Det er godt at takke Herren.
Sekvens. Gud, din magt og nåde.

Pr. festgudstjeneste i Vanløse Kirke d. 30. august 1959 i anledning af 50-års dagen for kirkens indvielse.

Korsvar og kollekter.

Program for tusindåret i Roskilde Domkirke d. 12. juni 1960.

C. *Kantater*

Kantate ved Danmarks kristelige Studenterforbunds rusfest d. 7. oktober 1926. (»Ja, lad os glædes ved hans gode gave.«)

Teksthefte. Heraf er hymnen »O Zions visse skjold, til dig« opr. i TH, Ugens Tidebøger og DDT.

Æbelø. Sangcyklus.

Program for Bogense Korforenings koncert d. 10. februar 1935.

Til Kingo's Minde. Kantate til mindefesten i anledning af 300-års dagen for Kingo's fødsel, Odense Domkirke d. 15. december 1934.

KT I årg. 1935. S. 126.

Kantate ved reformationsjubilæet i Danmarks kirke 1936 (»Med krig og ryger om krig«).

Udgivet af Samfundet Dansk Kirkesang. Opr. som salme i TH. Vor Gud han er så fast en Borg. Kantate i anledning af reformationens 400 års jubilæum 1936.

Programhefte for reformationsfesterne 1936. S. 30.

Et lille Krybbespil. Med indlagte sange, oversat fra tysk, til ældre melodier.

O. Lohse. Kbh. 1937. Genoptr. hos Engstrøm & Sødring 1951 og 1957. Kantate til Bogense bys 650 års jubilæum 1938 (»Tak ske vor Gud og Fader«).

Bogense Avis d. 11. juli 1938.

Missionsatorium for Santalmissionen (»Vor Herre, vær os nådig.«). 1941.

Dupl.

Hedningernes Lovsang for den salvede Herrens Tjener. Missionskantate over Esajas 42. kap.

Klokkerne kimer 1943. S. 3.

Alle Helgens-kantate. Nydigtet kantatetekst til Joh. Seb. Bach's »Trauer-Ode«.

Pr.KD d. 27. februar 1950.

Kantate ved Haderslev Domkirkes genindvielse, d. 14. januar 1951.
(»Dyrebart, ja fremfor alting, Herre«.)

Haderslev Stifts årbog 1950—51. Carl Niensens Forlag. Haderslev. S. 3.

Optr. i RS 2. årg. marts 1951. S. 42.

Kantate til tusindåret i Roskilde Domkirke. (»Lovet være Gud, som lod sin kirke«.)

Program for tusindåret i Roskilde Domkirke d. 12. juni 1960.

Kantate ved indvielsen af Sct. Jørgens Skole, Roskilde (»Sct. Jørgen var en riddersmand«).

Program for indvielsen, d. 14. juni 1960.

II. OVERSÆTTELSER

A. Samlinger med oversættelser, udelukkende ved H. V.

5. *Gerhard Tersteegens åndelige Blomsterhave*. I udvalg oversat. Trykt som manuskript. Bogense 1934. 13 s.

Indhold: 1 indledningsdigt og 14 oversættelser.

6. *Sange fra ca. 1600*. 8 trestemmige sange med danske tekster. FSk I bind, hefte 2. 1934.

7. *Salmemelodier fra reformationstiden* i klassiske udsættelser for 4—5-st. bl. kor med danske tekster. FSk II bind, hefte 3. 1936.

Indhold: 8 oversættelser.

8. *Fem engelske madrigaler* af Th. Weelkes, Th. Morley og John Wilbye med danske tekster. FSK III bind, hefte 2. 1937.

9. *Joh. Seb. Bach: Otte koraludsættelser* for bl. kor med danske tekster. FSk IV bind, hefte 5. 1939.

10. *Finn Viderø: Tre gammelrussiske kirkesange*, gendigtet af Paul Althaus, i dansk oversættelse. Edition Mukketud nr. 1. Engstrøm & Sødring. Kbh. 1945.

11. *Joh. Seb. Bach: Udvalgte åndelige sange og arier*, udg. af Mogens Wöldike. Wilh. Hansen. Kbh. 1947.

Indhold: 35 oversættelser.

12. *F. Mendelssohn-Bartholdy: To motetter*, for tre lige stemmer, op. 39 nr. 1—2. FSk XII bind, hefte 2. 1959.

B. Digte og salmer, herunder gendigtninge og bearbejdelser (førstetryk kronologisk)

Frygt ikke mer, nu skal du glemme. (Paul Gerhard.)

H nr. 22, d. 2. juni 1922. Sp. 643. Optr. i Samfundet Dansk Kirkesangs tillæg til Psalmebog for Kirke og Hjem. Kbh. 1928.

Jerusalem, du blide himmelby. (Joh. Matth. Meyfart.)

H nr. 20, d. 18. maj 1923. Sp. 615. Optr. i Samfundet Dansk Kirkesangs tillæg til Psalmebog for Kirke og Hjem. Kbh. 1928 og i TH.

Digte. (1)

Indeholder 1 oversættelse:

Parvulus nobis nascitur. (Efter tysk.) Et lille barn idag er fød.

Optr. i K.

Julevise. (Efter det tyske.) Al luften er fuld af bølgende klang.

Øregaard-Posten 4. årg. nr. 9. 1923. Optr. i DHV.

Jesus, mit lys min hjertens lyst. (U. forf. ang.)

Pr. Arbejdernes Fællesorganisations kirkekoncert i Helligåndskirken
d. 4. april 1924.

Pr. koncert i Lyngby Kirke 2. marts 1925.

I Jesus er mit hjertes ro. (Anonym.)

Optr. i II.

Troens smykke, Jesus sød. (Gottfr. Wilh. Sacer.)

Optr. i II.

Min Jesus, himlens stjærner klare. (1. str. efter Wolfg. Christoph Dessler.)

Optr. i SH.

C. E. F. Weyse: *Tolv sange for lige stemmer*, udg. ved Jens Peter Larsen. Jespersen og Pios Forlag. Kbh. 1929 indeholder 2 oversættelser:

Forgængelighed. (Jacobi.) Sig, hvor er violen blå.

Optr. i FSK III bind, hefte 3, 1936.

Forårssang. (Hölty.) Alt sneen svandt, og maj oprandt.

Halleluja for Lammet. (Gerh. Tersteegen.) Op, alle, op med lovsang
skøn.

Kirken I bind 1929. S. 367. Optr. i 5 og TH.

Pr.KD d. 27. marts 1930.

På døberen Johannes' dag. (Ludw. Helmbold.) Kom Zacharias, kom
at se.

Den klare dag er omme. (G. Ph. Harsdörffer.)

Optr. i SH.

Tysk Poesi gennem tusinde År, udg. af Carl Roos. Gyldendalske Boghandel. Kbh. 1930 indeholder 30 oversættelser:

Elegi. (Walter von der Vogelweide.)

De nederrhinske nonners åndelige drikkevise. (Folkevise.)

Afsked. (Joh. Chr. Günther.)

Serenade (Gottfr. August Bürger.)

Rosenkæden. (Fr. Gottl. Klopstock.)

Sommernatten. —

De tidlige grave. —

Forårshelg. —

Hektors afsked. (Fr. Schiller.)

Slaget. —

Forventningen. —

Da jeg var dreng. (Fr. Hölderlin.)

Til Parcerne. —

Buonaparte. —

Aftenfantasi —

Natten. —

Livets midte.	(Fr. Hölderlin.)
Hvad verden gav.	—
Hymner til natten I—II (Novalis)	
Åndelig sang.	—
Nocturne. (Cl. Brentano.)	
Lønlig sorg.	(Ed. Mörike.)
Ved midnatstid.	—
Peregrina I—V.	—
Til en æolsharpe.	—
Erinna til Sappho.	—
Bjærgskrænten.	(Conr. Ferd. Meyer.)
Den romerske fontæne.	—
Mågeflugt.	—
Fylde	—

Min bedste krans. (Efter det tyske.)

Nu bede vi den Helligånd (Luther — Claus Mortensøn, bearb.), findes i ændret form i SH (Nu bede vi den hellige Ånd), i hvilken skikkelse den er optr. i K og NK.

Dansk Musiktidsskrifts musikblade 2, maj 1931.

Nu farvel, du verdens rige. (Joh. Georg Albinus.)

Pr. Samfundet Dansk Kirkesangs kirkemusikaften i Nikolaj Kirkesal d. 6. november 1931. Optr. i K.

Min svage ånd, opmuntre dig. (Joh. Rist.)

Kirken IV årg. 1932. S. 130. Optr. i TH.

J. A. P. Schulz: *Sange i udvalgt med danske tekster*. Wilh. Hansen, Kbh. 1932 indeholder 9 oversættelser:

Til naturen. (Fr. L. Stollberg.) Hellige natur, jeg vil.

Majvise. (Hölty.) Velkommen maj, du kære, du.

Sang. (Fr. L. Stollberg.) Så tung og hed er livets dag.

Til solen. (J. P. Uz.) O sol, naturens konge prud.

Høslætsang. (J. H. Voss.) I svale morgenstund vi går.

Til at synge hver dag. (M. Claudius.) Jeg takker Gud og glædes som.

Ved den elskedes død. (M. Claudius.) Den sædemand sæden udspreder.

De frigivne bønders sang. (J. H. Voss.) Vi bringer her med sang og dans.

Opmuntring. (Overbeck.) Tåreregn, som rinder.

De hemmelige Veje. (2)

Indeholder 6 oversættelser, der ikke tidligere har været trykt:

Andagtstimen. (Schack-Staffeldt.) Sagte livet ånder om min pande.

Indvielse til døden (Schack-Staffeldt.) Sørgende sig dødens træ mon bøje.

Sangen om Guds kærlighed. (Symeon.) Skjult, skjult bor du.

Det indre tempel. (Gerh. Tersteegen.) Hæv mig højt, du åndens vind, at mig verden dybt må svinde.

Eja, var vi der. (Gerh. Tersteegen.) O, var vi der.

Det brændende hjerte. (Efter det tyske.) Jesus, om dog alle hjerter.

Al kristenhed. (Caspar Fugger?)

H nr. 51, d. 22. december 1933. Sp. 724.

Guds riges evangelium. (Gendigtet af Brorsons salme.)

PB 24. årg. nr. 18, d. 4. maj 1934. S. 262. Optr. i FSk X bind, hefte 1. 1953.

Gerhard Tersteegens åndelige Blomsterhave. (5)

Indeholder 29 oversættelser, der ikke tidligere har været trykt:

Småvers I—XVIII

Gud er her til stede.

Optr. i SH.

Sjælens længsel efter foreningen med Jesus. Kære Frelser, kom mig nær.

Sjælens længsel efter hvile i Gud. Evig guddoms dybe ro.

Optr. i TH.

Sjælens hvile i Gud. I Gud at være hjemme.

Kristi forsonende nåde. O høje præst, min Jesus du.

Optr. i TH.

Sindsberoligelse efter adspredelse, forstyrrelse eller fristelse. Før i fred mit arme hjerte.

I dag, når I hører hans stemme. Gud kalder end, o skulle jeg ej høre.

Optr. i SH.

Aften-offer. Alt denne dag er svundet.

Optr. i TH.

Mangfoldig og dog eet. De blomster, store, små.

Nytårs- eller fødselsdagstanker. Så svandt igen med sorg og fryd et år.

Trods alt.

FSk I bind, hefte 2, 1934. (6)

Indeholder ialt 8 oversættelser:

Vågner op! I tav så længe. (Efter det tyske.)

Hvor kildens bølger svale. (Efter det tyske.)

O maj, du blide. (Efter det tyske.)

Af vårens milde sol. (Efter det tyske.)

Ak nej, hvor kan jeg kvæde. (Efter det tyske.)

Hvem hjælper mig at klage. (Efter det tyske.)

Hvorhen skal jeg mig vende. (Efter det tyske.)

Hør nordenvinde skingre. (Efter det tyske.)

Julesang. (Efter det tyske.) Fryd dig jord med sejrssange.

Pr.KD d. 14. december 1934. Optr. på nodeblad: 407. Landsforeningen af kristelige Sangkor.

Påske-triumf. (Valentin Ernst Löscher.) Gak frem af gravens mørke land.

FT d. 21. april 1935. Optr. i TH og 11.

FSk I bind, hefte 5. 1934—35: Mogens Pedersen: 12 5-st. satser af »Pratum Spirituale« indeholder 5 bearbejdelser.

Et barn er født i Bethlehem.

Kom Helligånd, o Herre Gud.

Fra mennesker haver jeg vendt min hu.

Lover Gud. I kristne fromme.

Optr. i K.

Fader vor udi Himmerige.

En kristelig morgensang. (Joh. Mathesius 1601.) Jeg vil din pris ud-
sjunge.

FT d. 20. september 1935. Optr. i TH og FSk VI bind, hefte 2, 1942.
Aftensalme. (Nic. Herman.) Alt solens lys er dalet brat.

FT d. 7. oktober 1935. Optr. i 7, TH, K og DDT.

Morgensalme. (Heinr. Albert.) Du, som jord og himmel både.

FT d. 22. november 1935. Optr. i TH.

Jesus taler fra korset til menneskene. (Friedrich Spee.) Hør, o hør
mig, jorderige.

Den Indre Missions Tidende 83. årg. nr. 15, d. 12. april 1936. S. 171.

Optr. i TH.

Trøst i kirkens nød. (Joh. Heermann 1636.) Zion råber med stor
klage.

M 18. årg. nr. 18, d. 3. maj 1936. Sp. 307. Optr. i TH.

Nu vær os, Gud, miskundelig. (Luther 1524.)

M 18. årg. nr. 21, d. 24. maj 1936. Sp. 355. Optr. i SH, FSk VI bind,
hefte 2, 1942 og NK.

Morgen-velsignelse. (Paul Gerhard.) Alt sol oprinder.

M 18. årg. nr. 22, d. 31. maj 1936. Sp. 371.

FSk II bind, hefte 3. 1936. (7)

Indeholder 7 oversættelser, der ikke tidligere har været trykt:

En salme om Kristus. (Tysk 1524.) Af Faders hjerte runden.

Optr. i SH, K og NK.

Nadversalme. ((Joh. Huss) Luther 1524.) Jesus Krist, vor Frelser
kære.

Optr. i SH, K og NK.

Herren er vor tilflugt og styrke. (Luther.) Vor faste borg er Herren
Gud.

Optr. i TH.

Herre, nu lader du din tjener fare. (Luther 1524.) Med freden jeg
bortfarer nu.

Optr. i SH og NK.

En sang om den hellige, kristelige kirke. (Luther.) Hun er mit hjerte
dyrebar.

En salme om vort fald og vor forløsning. (Lazarus Spengler 1524.) Ved
Adams fald fordærvet blev.

Optr. i SH og NK.

Jesus, vor Gud og Frelser. (Bøhmiske Brødre.) Jesus Krist, Guds Søn
til verden børen.

Optr. i SH.

*FSk II bind, hefte 5, 1936: J. A. P. Schulz: Udvalgte viser af Lieder im
Volkston* indeholder 7 oversættelser, der ikke tidligere har været trykt:

En ung piges majsang. (J. H. Voss.) Se den tindrende himmel.

Indbydelse. (Miller.) Kom med til landlig fryd.

Elskovstrylleri. (Gottfr. August Bürger.) Pigeøjne, skælmske blå.
Moderen ved vuggen. (Matth. Claudius.) Sov sødt, min dreng, i vug-
gen her.

Drengen til en viol. (Overbech.) Bly viol, du søde.
Vuggesang. (F. L. Stollberg.) Elskede dreng, jeg vugger.
Minnesang. (J. H. Voss.) En velædelig jomfru skær.

Den genkommende Kristi klarheds glans. (Gottfr. Arnold.) Herre, vor
Hersker i himlenes vælde.

M 18. årg. nr. 39, d. 27. september 1936. Sp. 659.

Mit hjerte hviler stille. (J. H. Schein.)

M 18. årg. nr. 44, d. 1. november 1936. Sp. 747. Optr. i SH og K.
Markus-sønner! hilset være. (Tysk digt af Grundtvig 1817.)

KT III årg. 1937. S. 126.

FSk III bind, hefte 2, 1937. (8)

Indeholder ialt 5 oversættelser:

Velkommen lykke. (Anonym.)

Ansigtets lys en mild april. (Anonym.)

Jeg elsker dig, ak elsker. (Anonym.)

Som morgen skøn. (Anonym.)

Græd, øjne, græd. (Anonym.)

Den himmelske visdom. (Gottfr. Arnold.) Hvem er dog hun, der som
den klare morgen.

M 19. årg. nr. 37, d. 12. september 1937. Sp. 619.

Troens Himmelgave. (3)

Indeholder 8 oversættelser og 3 bearbejdelser, der ikke tidligere har
været trykt:

Sjælen beretter om, hvor Jesus er at finde. (Silesius.) Om du vil Her-
ren finde.

Ved krybben. (Paul Gerhardt.) Jeg kommer til din krybbe her.

Optr. i II.

Det guddommelige lys og åbenbaring. (Simon Dach.) Vi, som i dødens
skygge.

Jesu hellige vunder. (Bearb. af Brorson.) Jesus ser jeg for mit øje.

Eli, Eli lama sabaktani. (Bearb. af Brorson.) Da Jesus ville korsets død.

Jesus, Guds herligheds glans. (Silesius.) Jesus er den klare glans.

Sjælen lover at elske Jesus indtil døden. (Silesius.) Jeg vil dig elske, du
min styrke.

Bøn om det nye menneskes sejr. (Gottfr. Arnold.) Alle länkens gen-
nembrøder.

Formaning til Kristi efterfølgelse. (Silesius.) Til kamp! os kalder Krist
vor Helt.

De kristnes skjulte herlighed. (Chr. Fr. Richter.) Hvor stråler de
kristne i helligheds smykke.

Attrå til det evige. (Bearb. af Laurids Beich.) Bedre kan jeg ikke fare.
Syngende Himmellyst. (4)

Indeholder 8 oversættelser, der ikke tidligere har været trykt:

Guds navns pris. (Barth. Crassellius.) Dit navn, Jehova, at forkynde.

Morgen-andagt. (Chr. Knorr von Rosenroth 1689.) Evighedens morgenskær.

Bøn om fred i krig og krigsfare. (Jak. Ebert.) Fredsfyrste, Herre Jesus Krist.

Optr. i FSk VI bind, hefte 2, 1942.

Var Gud ej med os. (Luther 1524.)

Formaning til bod og overgivelse til Gud. (Fr. Spee.) Stat op, stat op, du skønne blod.

Bøn om frelse. (J. O. Wallin 1819.) Gud, frels min sjæl, ak gør mig fri. Jesu indtog i Jerusalem. (Daniel Rump 1609.) Højlovet være Kongen skøn.

Optr. i K.

Sjælen overgiver sig til den evige kærlighed. (Joh. Scheffler.) Kærlighed som til et billed.

Bøn om en salig død. (Martin Schalling.) Af hjertet haver jeg dig kær.

M. 20. årg. nr. 36, d. 4. sept. 1938. Sp. 579. Optr. i bilag til DK 1940. *FSk III bind, hefte 6, 1938: Fem sange for mandskor af Jos. Haydn, Fr. Schubert, Fr. Kuhlau, C. M. Bellman og Carl Nielsen* indeholder 2 oversættelser:

Serenade. (Anonym.) Pige, hør mig strengen slå.

Hellig, hellig, hellig. (Joh. Ph. Naumann.)

Kom skønne død. (Anonym 1724).

Fr.KD d. 14. oktober 1938. Optr. i udv. form i 11.

Når jeg, min Jesus, har kun dig. (Tysk.)

M 20. årg. nr. 42, d. 16. oktober 1938. Sp. 683.

Tre kyriesalmer. (Gendigtet efter Hans Thomissøns Psalmebogs kyrieomskrivninger.) M 20. årg. nr. 45, d. 6. november 1938. Sp. 739.

Kyrie i juletiden. O, Herre Gud af Himmerig.

Kyrie i påsketiden. Gud vor Skaber, Fader kære.

Kyrie i pinsetiden. O Herre Gud alene.

To gloriasalmer. (Gendigtet efter den græske gloria-lovsang.) M 20. årg. nr. 47, d. 20. november 1938. Sp. 779.

Al ære i det højeste.

Al ære, pris og herlighed.

Sørgesang over Jesu død i Gethsemane Have. (Fr. Spee.)

KI V årg. 1939. S. 27.

FSk IV bind, hefte 5. 1939. (9)

Indeholder ialt 8 oversættelser:

Alle mennesker på jorden. (Joh. Georg Albinus 1652.)

Højlovet være Gud. (Joh. Olearius 1671.)

Ingen af Gud blev sveget. (Andr. Kessler (?) 1611.)

Jeg fryder mig i dig. (Kasp. Ziegler 1648.)

Lad hændes kun. (Sam. Rodigast 1675.)

Lad os til Gud, vor Herre. (Ludw. Helmbold 1575.)

Op min sjæl! en morgen klar. (Kasp. Neumann ca. 1700.)

Oprundet er den skønne dag. (Nic. Hermann 1569.)

Julesang om Kristus, Isai kvist. (Et egredietur virga de radice Jesse. Es. 11,1—10.) Nu kom til os den Herre Krist.

M 21. årg. nr. 51—52, d. 17. december 1939. Sp. 833. Optr. i DDT.
Så følger vi vor Herre god. (Joh. Scheffler.)

Pr. KD d. 29. september 1940.

Maria går over bjergene. (Ludw. Helmbold.) Alt over bjerg Maria går.

Til Mariæ renselsesfest. (Ludw. Helmbold.) Maria går sin tempelgang.

Pr.KD d. 19. oktober 1941. Optr. i FSk X bind, hefte 1. 1953.

FSk VI bind, hefte 2, september 1942: Joh. Seb. Bach: 8 koraludsættelser for 4-st. bl. kor indeholder 2 oversættelser, der ikke tidligere har været trykt:

O hoved, højt forhånet. Str. 2—3. (Paul Gerhardt 1656 — str. 1 overs. af Fr. Rostgård 1738.)

Optr. i K.

Eet er nødigt. (J. Heinr. Schröder.)

FSk VI bind, hefte 4, november 1942: Julesange indeholder 4 oversættelser:

Det volder Herren Jesulil. (Cyriacus Schneegass.)

Optr. i DDT.

Alt morgenstjernen er oprunden. (Tysk 1609.)

Et lille barn i Davids stad. (Tysk 1609.)

Det lille barn i krybben trang. (Tysk 1609.)

Et dansk Regina coeli. (Efter Claus Mortensøns digtning.) Fader udi Himmerig.

Pr.KD d. 14. maj 1943. Optr. i K.

FSk VI bind, hefte 3, juni 1943: Haydn-Mozart sange for lige stemmer indeholder 3 oversættelser:

Forbunds-sang. (Tysk.) Hånd i hånd i broderkæde.

De skønne marker. (Skotsk folkevisе.) Min Patie er så glad af sind.

Den guldlukkede jomfru. (Skotsk folkevisе.) Når blomstrende primula engene klæ'r.

Julesekvens. (Middelald. latin.) Tak vil vi alle frembære.

Pr.KD d. 26. september 1943. Optr. i K.

To gloriasalmer. DK 1943, tillæg II. S. 31.

Vi priser dig, velsigner dig.

Vi lover, priser, takker dig.

Der kom en engel lys og klar. (Valentin Triller 1559.)

M 26. årg. nr. 7, d. 13. februar 1944. S. 60. Optr. i DDT.

To sange af Heinrich Elmenhorst 1700. M 26. årg. nr. 17, d. 23. april 1944. S. 155.

Om Jesu Kristi fødsel. Et barn for os er født idag.

Om Jesu begravelse. Steder nu Guds Søn til fred.

Finn Viderø: Tre gammelrussiske kirkesange. (10)

Indeholder 3 oversættelser:

Sjæl, o sjæl, om du af dommedagen vidste.

Hvorfor tvætter I mit døde legem.

Og da skal Herrens engle.

Hilsen til Jesusbarnet. (Angelus Silesius.) Et lille himmelnor.

Roskilde Avis d. 24. december 1945.

Fire Davidssalmer. (Efter Cornelius Becker's digtning). Bilag til DK 1945—46.

Den kaldes ret en salig mand. (Ps. XLI)

Stor er vor Gud og højt hans navn. (Ps. XLVIII)

Vor Gud stat op, lad fjenders hær. (Ps. LXVIII)

Ved Herrens magt og herredom. (Ps. XCVII)

På Sct. Michaels dag. (Georg Reimans.) Hvor lader Gud sin kristenhed.

Pr.KD d. 8. november 1946. Optr. i FSk X bind, hefte 1. 1953.

Til påske-festen. (Ludw. Helmbold.) For denne påskemorgens fryd.

Optr. i FSk X bind, hefte 1. 1953.

Om Kristi lidelse. (Ludw. Helmbold.) Stor nød i haven Kristus led.

Pr.KD d. 31. oktober 1947.

Pinsesekvens. (Bearb. af Hans Tausen.) Vi arme Adams børn.

K.

Joh. Seb. Bach: Andelige sange. (II)

Indeholder 30 oversættelser, der ikke tidligere har været trykt:

Alt sol oprinder. (Paul Gerhardt.)

Dig, store Gud, tilbeder jeg. (Joh. Gottfr. Olearius.)

Dig, dig, Jehova, vil jeg prise. (Barth. Crassellius.)

Gud lever end. (Joh. Fr. Zihn.)

Gud, hvor stor er dog din nåde. (Georg Chr. Schemelli.)

Gør med mig, Gud, som dig behager. (Anonym 1725.)

Hvor er det godt, min sjælehyrde. (Wolfg. Christoph Dessler.)

Forskyd mig ej. (Anonym.)

O kære hjerte, lad kun svinde. (Anonym.)

Hvorfor mon ængstes du. (Anonym.)

Jeg bier kun på Gud. (J. H. Till.)

Din sorg lad fare, du skal give. (Paul Gerhard.)

Eet er nødtigt! det alene. (Joh. Heinr. Schröder.)

Op, op, den rette tid er nær. (Martin Opitz.)

O Jesulil min. (Anonym.)

Min Jesus, ak hvad sjælevé. (Georg Chr. Schemelli.)

Salig, hver som tænker på. (A. G. B.)

Dine sår, den dybe smerte. (Christoph Wegleiter.)

Jesus er den rene pragt. (Chr. Fr. Richter.)

Jesus er mit liv alene. (Anonym.)

Jeg holder fast. (Wolfg. Christoph Dessler.)

Kære sjæl, betænk dog ret. (Chr. Jak. Koitsch.)

Jesus, Jesus, du er min. (Anonym ca. 1680.)

Kom sjæle, denne dag. (Val. Ernst Löscher.)

O bitre nat, når skal din skygge svinde. (Georg Fr. Breithaupt.)

Til allersidst begærer jeg. (Joh. Rist.)

Ak min Gud, hvor snart kan komme. (Casp. Neumann.)

Ak, om dog min sidste time. (Erdmann Neumeister.)

Mildeste Jesus, ak tøv ej så længe. (Chr. Westovius.)

Er du hos mig, går jeg med glæde. (Anonym.)

Aften-sang. (Chr. Fr. Richter.) Er min sol nu rent forsvunden.

DK 1947. S. 50.

Du var altid, o Gud, vor visse bolig. (Ps. XC)

Op, lad os drage hastigt frem. (Ps. CXXXII)

Velan stemmer op, I som står. (Ps. CXXXIV)

Pr.KD d. 5. november 1948.

En gammel julesang. (Efter det tyske.) O fryd jer, bange sind.

Glædelig Jul 45. årg. 1948. S. 1.

Tre kirkelige korsange fra ca. 1600. Bilag til DK 1948—49.

Christus, Morgenstjernen. (Tysk 1586.) O Jesus, Morgenstjerne.

Jesu hellige vunder. (Tysk 1631.) O Jesus, hvor har dødens vold.

Ved dødens komme. (Tysk 1605.) Mit arme ormehylles dragt.

Antifonale til morgen- og aftensang. Theologisk Oratoriums Forlag. Bringstrup 1949.

Indeholder 13 hymneoversættelser (de 8 første optr. i Ugens Tidebønner 1953):

s. 14. På alle dages første dag. (Primo dierum omnium. Gregor d. Store.)

s. 20. Du altings Skaber, evige. (Æterne rerum conditor. Ambrosius.)

s. 22. Alt lyser morgen klar og skøn. (Iam lucis orto sidere. Ambrosius.)

s. 26. Alrådende, du sande Gud. (Rector potens verax deus. Ambrosius.)

s. 38. O hellige Trefoldighed. (O lux beata trinitatis. Gregor d. Store.)

s. 47. På dagens sidste grænseskel. (Te lucis ante terminum. Ambrosius.)

s. 54. Nu kom til os, Gud Helligånd. (Nunc sancte nobis Spiritus. Ambrosius.)

s. 55. Gud, faste grund for alt som er. (Rerum Deus tenax vigor. Ambrosius.)

s. 60. Nu giver agt, en stemme klar. (Vox clara ecce intonat.)

s. 61. Du stjerners Skaber, Kristus god. (Conditor alme siderum. 7. årh.)

s. 64. Født af Faders guddomshjerte. (Corde natus ex parentis.)

s. 66. Du, Kristus, er den klare dag. (Christe qui lux es et dies.)

s. 70. Ved Offerlammets gæstebud. (Ad coenam agni providi.)

Alle ovennævnte hymner findes optrykt i DDT.

Aftensang. (U. forf. ang.) Lad øjets låg kun lukke sig.

Pr. KD d. 2. december 1949.

Tre gamle danske kyriesalmer. (Bearb.) Bilag til DK 1952.

Kyrie i pinsen. Gud Fader al som højeste trøst.

Kyrie i julen. Gud Fader af Himmerig.

Kyrie i påsken. Gud Fader forbarme dig.

Åndelig sang. (Tilrettelagt efter den gammelsvenske bibeltekst.) Men jeg vil sjunge om din magt.

Pr.KD. d. 14. november 1952.

- Ugens Tidebønner*. Theologisk Oratoriums Forlag. Bringstrup 1953.
 Indeholder 15 hymneoversættelser, der ikke tidligere har været trykt:
- s. 9. Længe før dag vi rejser os at våge. (Nocte surgentes vigilemus omnes. ca. 950.)
  - s. 19. Se nu forsvinder nattemørkets skygger. (Ecce iam noctis tenuatus umbra. ca. 950.)
  - s. 33. Du lysets Skaber, Fader god. (Lucis creator optime. Gregor d. Store.)
  - s. 41. Du faderherlighedens glans. (Splendor paternæ gloriæ. Ambrosius.)
  - s. 45. Du Himmelskaber, store Gud. (Immense coeli conditor. Gregor d. store.)
  - s. 49. Hør dagens vingede herold. (Ales diei nuntius. Prudentius ca. 400.)
  - s. 52. Du jordens Skaber, stor i magt. (Telluris ingens conditor. Gregor d. Store.)
  - s. 55. Nat, mulm og dunkelhedens sky. (Nox et tenebræ et nubila. Prudentius.)
  - s. 58. Du himlens Gud, højhellige. (Coeli deus sanctissime. Gregor d. Store.)
  - s. 61. I gylden glans går lyset frem. (Lux ecce surgit aurea. Prudentius.)
  - s. 64. Al skabervældes Gud, som lod. (Magnæ Deus potentia. Gregor d. Store.)
  - s. 67. Du glans af himlens herlighed. (Æterne coeli gloria. Gregor d. Store.)
  - s. 70. O Gud, som skabte mennesket. (Plasmator hominis Deus. Gregor d. Store.)
  - s. 74. Nu farves himlen morgenrød. (Aurora iam spargit polum. Gregor d. Store.)
  - s. 77. Gud, Skaber af al ting som er. (Deus creator omnium. Ambrosius.)

Alle ovennævnte hymner, undt. »Nu farves himlen morgenrød«, er optr. i DDT.

Den søde søvn og himlens fred. (Bürde.)

Pr. KD d. 25. november 1955.

O Herre Gud. (Selnecker.)

Bilag til DK 1955.

O livsaligste blandt steder. (Urbs beata Jerusalem.)

For Kirke og Theologi nr. 6 1957. S. 9. Optr. i DDT.

Fsk XII bind, hefte 2, 1959. (12)

Indeholder 2 oversættelser:

Hør os, Herre mild. (Veni, Domine, ps. CII 2—3.)

Lad de umyndige love Gud. (Laudate pueri Dominum, ps. CIII 21, CXII 2 og CXXVIII 1.)

Fire salmer. (Gendigtet efter Jochen Klepper.) Kirkens Verden nr. 7 1959. S. 197—200.

Kirkeåret. Som stjerne er du os oprundet.

Jule-kyrie. Du barn, ved denne hellige tid.

Trøstesang om aftenen. I nattens mulm og trussel svar.
Skærtorsdags-kyrie. Jeg er min Frelsers gæst idag.

Nordisk Koralbog.

Indeholder 15 oversættelser, der ikke tidligere har været trykt:
Hedningers genløser, kom. (Ambrosius — Luther 1524.)

Kom til os, Skaber, Helligånd. (Veni Creator Spiritus. Hrabanus Maurus 9. årh.)

Optr. i DDT.

Dig ske lov og pris, Herre Krist. (Latinsk sanctus-trope.)

Kom, hellige Ånd, Herre mild. (Str. 1 latin, str. 2—3 Luther 1524.)

Gud være lovet og af hjertet priset. (Luther.)

Vi tror på én almægtig Gud. (Nicæum — Luther 1524.)

Gud, vor Fader, stat os bi. (Luther.)

Optr. i DDT.

O menneske, hvad du forbrød. (Sebald Heyden 1525.)

Hvad min Gud vil det ske altid. (Albrecht 1554.)

Jeg råber til dig, Herre Krist. (Joh. Agricola ca. 1530.)

Vor Fader udi Himmerig. (Luther 1539.)

Det mørknes alt, sollyset sig tildækker. (Gerh. Tersteegen 1727.)

Vågner op! hør stemmen klinge. (Ph. Nicolai 1599.)

Hvor skøn lyser i strålekrans. (Ph. Nicolai 1597.)

Jesus, du min glæde. (Joh. Franck 1650.)

Den danske Tidebog.

Indeholder 23 hymneoversættelser og 5 bearbejdelser, der ikke tidligere har været trykt:

Det blod, som randt for Kristi skyld. (Christo profusum sanguinem. Ambrosius.)

Du ene mægtigt overgår. (O sola magnarum urbium. Prudentius.)

Du guddomsord, sand Gud. (Verbum supernum prodiens. 10. årh.)

Dyrebart for Gud og helligt. (Sancte Dei pretiose. 12. årh.?)

Før frem, Guds kirke, her som hist. (Magna Joannis merita. Pretus Damianus. 11. årh.)

Genlyd, du ny Jerusalem. (Chorus novae Ierusalem. Fulbert Achartres ca. 1000, Grundtvig 1837, tilrettelagt af H. V.)

Guds-dyrker, bær i minde. (Cultor Dei memento. Prudentius.)

Hersker, o Hersker, i dit rige. (Gottfr. Arnold.)

Hil dig havets stjerne. (Ave maris stella. ca. 700, bearb.)

Hvorfor, Herodes, fjende grum. (Hostis Herodes impie. Sedulius ca. 450.)

Kom hedningers genløser prud. (Veni redemptor gentium. Ambrosius.)

Kristus, dig, din Faders aflans. (Tibi Christe splendor Patris. Hrabanus Maurus.)

Kunne nogen sammenregne. (Quisquis valet numerare. Thomas af Kempis.)

Nu, Krist, retfærdighedens glans. (Jam, Christe, sol justitiae.)

Nu rykker kongens faner frem. (Vexilla regis prodeunt. Venantius Fortunatus.)

O gid dog himlens hvælving brast. (O Heiland reiss den Himmel auf. Köln 1623.)

Op til jubel! Syng med lyst. (Lætabundus exultet. Julesekvens.)

Os Kristus gav af miskundhed. (Æterne Christi munera apostolorum. Ambrosius.)

O store Gud dit folk på jord. (Dicimus grates tibi summe rerum. Ph. Melanchton 1553.)

Påskens Offerlam til ære. (Victimæ paschale. Wipo af Burgund ca. 1030.)

Til himmels for du, Jesus. (Frit efter svensk.)

Tyrannen hører angstfyldt. (Audit tyrannus anxius. Prudentius.)

Under korset stod med smerte. (Stabat mater dolorosa. Jacobus de Benedictus, Grundtvig, bearb.)

Verdens Frelser, pris og ære! (Salve mundi salutare. Arnulf af Løven, Grundtvig 1837, bearb.)

Vor Frelser Jesus, stat os bi, du. (Jesu Salvator sæculi. Hrabanus Maurus.)

Vor Frelser Jesus, stat os bi, Guds ord. (Jesu Salvator sæculi verbum.)

Vær glad, du hellige kristenhed. (Laurentius Petri, dansk 1553, bearb.)

Vær hilset martyr, blomsters flor. (Salvete flores martyrum. Prudentius.)

C. *Kantater, oratorier, åndelige koncerter o. lgn.* (alfabetisk efter komponister)

Joh. Rudolph Ahle:

Julekantate.

Pr. KD d. 25. november 1955.

Joh. Seb. Bach:

Nu er al sejr. (Kantate nr. 50.)

Pr. KD d. 2. november 1934.

Ret som det regner og sner fra himlen ned. (Kantate til sexagesimå søndag.)

Pr. KD d. 27. marts 1936.

Kom, min længsel, frydestunden. (Kantate.)

Pr. KD d. 27. november 1936.

Klokkeslag, kom snart at lyde. (Kantate nr. 53.)

Pr. KD d. 27. november 1936.

Actus Tragicus. (Herrens tid er den allerbedste tid. Kirkekantate nr. 106.)

Pr. KD d. 4. november 1945.

Af: O evighed, du lynildsord. (Kantate til 1. søndag efter trinitatis.)

Pr. københavnske kommuneskolers koncert d. 28. februar 1949.

Af det dybe råber jeg til dig. (Kantate.)

Pr. Samfundet Dansk Kirkesangs koncert d. 10. august 1950.

D. Buxtehude:

Send hid din engel. (Kantate.)

Pr. KD d. 9. marts 1934. Optr. i FSk III bind, hefte 1, 1937.

Eders hele værk. (Kantate.)

Pr. Den ottende nordiske musikfest i Kbh., d. 3.—10. september 1938.
S. 36. Optr. i FSk VIII bind, hefte 3, 1950.

Når jeg, min Jesus, har kun dig. (Kantate.)

Pr. KD d. 1. november 1938.

Det volder Herren Jesulil. (Kantate.)

Fot. optryk.

Eet ønsker jeg til Gud. (Kantate.)

Pr. KD d. 5. oktober 1941. Optr. i FSk XII bind, hefte 1. 1958.

Nu riv jer løs, I sanser. (Kantate.)

Pr. KD d. 13. september 1942.

Forbarm dig, Herre Gud. (Kantate.)

Pr. KD d. 7. oktober 1945.

Min Gud er med mig. (Kantate.)

Edition Dania. Kbh. 1946.

Fredsyrste, Herre Jesus Krist. (Kantate.)

Engstrøm & Sødning. Kbh. 1956.

Dommens dag. (Aftenmusik i tre akter.)

Pr. KD d. 5., 12. og 26. april 1957. (Findes i uddrag Pr. Samfundet
Dansk Kirkesangs koncert d. 5. august 1943 og Pr. KD 31. oktober
1943.)

Fried- und Freudenreiche Hinfahrt.

I. Med freden jeg bortfarer nu.

II. Alle mennesker på jorden.

Pr. KD d. 21. november 1958.

William Byrd:

Se ned, o Gud. (Anthem.)

Musikhøjskolens korbibliotek nr. 31. (Bilag til DK 1953—54.)

C. Carissimi:

Jephta. (Oratorium.)

Pr. KD d. 23. november 1934. Optr. FSk V bind, hefte 1. 1940.

Kong Salomons dom. (Oratorium.)

Pr. KD d. 10. oktober 1943.

Jonas. (Oratorium.)

Pr. Samfundet Dansk Kirkesangs koncert d. 6. august 1948.

Konst. Chr. Dedekind:

Højlovet er han, der kommer. (Vokalkoncert.)

Pr. KD d. 20. oktober 1945.

Caspar Förster:

David og Goliat. (Oratorium.)

Pr. Samfundet Dansk Kirkesangs koncert ved sommermødet 1946.

Judith og Holofernes. (Oratorium.)

Pr. KD d. 28. november 1947.

Orlando Gibbons:

Ak, Gud i din harme forkast mig ej. (Anthem.)

Pr. Samfundet Dansk Kirkesangs koncert d. 8. august 1947.

Oploft dig højt, o du port. (Anthem.)

Pr. Samfundet Dansk Kirkesangs koncert d. 8. august 1947.

Giv agt, og mærk jer min tale. (Anthem.)

Musikhøjskolens korbibliotek nr. 31. (Musikbilag til DK 1953—54.)

A. Hammerschmidt:

Om Kristi lidelse. (Lydig indtil korsets skam, kirkekoncert.)

Pr. KD d. 31. marts 1939.

Kommer hid til mig. (Evangeliedialog.)

Pr. Samfundet Dansk Kirkesangs koncert ved sommermødet 1946.

Arthur Honegger:

Kong David. (Oratorium.)

Pr. KD med Det kgl. Kapel d. 7. april 1948.

G. Fr. Händel:

Messias I-II-III (uddrag). (Oratorium.)

I-II i Pr. Cæciliaforeningens koncert d. 16. april 1933.

III i Pr. KD d. 2. november 1934.

Dettingen-Te deum.

Pr. Cæciliaforeningens koncert d. 11. december 1933.

Kroningshymne.

Pr. Cæciliaforeningens koncert d. 11. december 1933. Optr. FSk II bind, hefte 1. 1936.

Israels klage ved Samsons død. (Af oratoriet »Samson«.)

FSk I bind, hefte 4. 1934—35.

Samson (uddrag). (Oratorium.)

Pr. KD d. 20. november 1939.

Sørgeshymne. (Funeral anthem.)

Pr. KD d. 16. oktober 1936.

Lad Gud stå op. (Chandos anthem nr. XI.)

Pr. KD d. 26. maj 1944.

Salomo, III del. (Oratorium.)

Pr. KD d. 20. april 1945.

Af: Judas Maccabæus, III del. (Oratorium.)

Pr. københavnske kommuneskolers koncert i Odd Fellow palæet d. 28. februar 1949.

Joh. Ph. Krieger:

Han bortkalder før sin vredesdag. (Kantate.)

Pr. Samfundet Dansk Kirkesangs koncert d. 6. november 1931.

Optr. FSk XI bind, hefte 3. 1956.

Hvor vil du hen ved aftenstid. (Kantate.)

Pr. Samfundet Dansk Kirkesangs koncert d. 16. oktober 1945.

Vincent Lübeck:

Velkommen Herre Jesulil. (Kantate.)

Pr. KD d. 2. december 1932. Optr. FSk IX bind, hefte 1. 1950.

Rogier Michael:

Jesu fødsel. (Oratorium.)

Pr. KD d. 3. december 1948.

Henry Purcell:

Pris din Gud. (Anthem.)

Pr. KD d. 27. marts 1930.

O syng nu lydt for Gud. (Anthem.)

Pr. Samfundet Dansk Kirkesangs koncert d. 8. august 1947.

Optr. FSk XIII bind, hefte 2. 1960.

Nu tilhyl, sol, dit åsyns glans. (Anthem.)

Pr. KD d. 21. marts 1952.

Hør min kæres røst. (Anthem.)

Pr. KD d. 7. november 1958.

Joh. Helmich Roman:

Tre åndelige sange. (1. Herren er konge, derfor må hedninger bæve. 2. Skab i mig, o Gud, et rent hjerte. 3. De som redeligen for sig vandedret have.)

Pr. KD d. 17. marts 1946.

Det er en kostelig ting at takke Herren. (Ps. XCII)

Pr. KD d. 11. november 1949.

Heinrich Schütz:

Jesus som tolvårig i templet. (Bibelsk scene.)

Pr. KD d. 3. februar 1933.

Jesu Kristi syv ord på korset. (Passionsmusik.)

Pr. KD d. 14. april 1933. Optr. FSk. VII bind, hefte 4. 1945.

Simeons lovsang. (Af: Musikalische Exequien 1636.)

Juleoratorium.

Pr. KD d. 11. december 1936.

Evangelium. (Mariæ bebudelse.)

Pr. KD d. 10. december 1937.

Bønhør mig dog. (Nr. 8 af Kleine Geistliche Konzerte I 1636.)

Pr. KD d. 15. november 1946.

Eet ønsker jeg til Herren. (Nr. 13 af Kleine Geistliche Konzerte I. 1636.)

Pr. KD d. 13. december 1946.

To duetter for to sopranoer. (1. Vor Gud er stor og højlovet. 2. O milde Herre Gud.)

Pr. KD d. 3. december 1948.

Frygt ej for ondt. (Af: Kleine Geistliche Konzerte.)

Pr. KD d. 11. november 1949.

Se, jeg er Herrens tjenerinde. (Af: Kleine Geistliche Konzerte.)

Pr. KD d. 9. december 1949.

At frygte Herren er al visdoms udspring. (Af: Kleine Geistliche Konzerte.)

Pr. KD d. 21. marts 1952.

Lovsynger Herren, alle egne.

Fot. optr.

Th. Selle:

Nu takker Herren. (Vokalkoncert.)

Pr. KD d. 27. april 1945.

Johannespassionen.

Pr. KD d. 31. marts 1950.

Franz Tunder:

Et lille himmelnor. (Kantate.)

Pr. Christiansborg Slotskirke juleaften 1943.

Th. Weelkes:

Lad et nådefuldt øre, Gud. (Anthem.)

Pr. Samfundet Dansk Kirkesangs koncert d. 8. august 1947.

D. Anden oversættelsesvirksomhed

Lampades. (Gendigtning af Bernt Meiers latinske moralitet (1621) i uddrag.)

Programhefte for reformationsfesterne 1936. S. 24. Heraf er hymnen »O Gud, trefoldig hellige« optr. i DDT.

Eduard von Keyserling: Lumre dage.

(Hasselbalchs kulturbibliotek XCI). Hasselbalchs Forlag 1950.

III. ARTIKLER

(HYMNOLOGISKE ARBEJDER, ANMELDELSER O. LGN.)

Salmedigteren Gerhard Tersteegen.

Kirken VI årg. 1934. S. 152—70.

Et salmevers. (Gendigtning af »Guds riges evangelium«, 1. str. (Brorson), Psalmebog for Kirke og Hjem nr. 479.)

PB 24. årg. nr. 18. d. 4. maj 1934. S. 262.

Salmemelodierne.

PB 24. årg. nr. 47, d. 23. november 1934. S. 680—81.

To passionssalmer af Brorson. (Om salmerne »Om Jesu hellige vunder« og »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig«.)

KT I årg. 1935. S. 65—67.

Ny sangbog. (Anm. af »Anneksset, en ny menighedssangbog«, udg. af P. Helweg-Larsen, Axel Malmstrøm og Thomas Møllerup.)

PB 25. årg. nr. 41, d. 11. oktober 1935. S. 637.

Anm. af »Tillæg til Salmebog for Kirke og Hjem« ved Aage Dahl.

PB 26. årg. nr. 22, d. 29. maj 1936. S. 432.

Reformationstidens salmedigtning.

KT II årg. 1936. S. 257—68.

Kirkelig musik. (Anm. af Chr. Christensen: 12 salmemelodier, Råsted: 15 salmemelodier, Hamburger og Viderø: Gudstjenestemusik og Knud Jeppesen: Danske motetter.)

PB 26. årg. nr. 30. d. 24. juli 1936. S. 564—65.

Om at fornede sig selv. (Prædiken.)

Aarets Budskab, Fyns Boghandels forlag, Odense 1936. S. 243—46.

Den første lutherske salmesang i Danmark.

Ju 16. årg., Kbh. 1936. S. 13—29.

Lidt mere om Gottfr. Arnold og hans mestersalme. (Om salmen »Alle lænkers gennembryder«.)

M 19. årg. nr. 36, d. 5. september 1937. Sp. 605—06.

Kødets opstandelse. (Prædiken.)

M 20. årg. nr. 20, d. 15. maj 1938. S. 327—30.

Rytmik. (Anm. af Arthur Arnholtz: Studier i poetisk og musikalsk rytmik.)

Danske Studier 1938. S. 79—84.

Vor forkyndelse.

PB 28. årg. nr. 43, d. 28. oktober 1938. S. 733—39.

Attende søndag efter trinitatis. (Prædiken.)

M 20. årg. nr. 50, d. 11. december 1938. Sp. 839—46.

Salmedigteren Johan Scheffler. I—II.

KT V årg. 1939. S. 22—32 og S. 56—63.

De falske profeter. (Prædiken.)

M 22. årg. nr. 4, d. 28. januar 1940. Sp. 51—54.

Vejledning til husandagt. (Sammen med G. Pedersen og R. Prenter.)

Under Guds Ord nr. 4 1940.

Helbredelsen af den værkbrudne. (Prædiken.)

M 22. årg. nr. 22, d. 2. juni 1940. Sp. 339—42.

Lidt om den ældste kristne salmedigtning.

DK 1940. S. 21—36.

Salmemelodierne. (Om striden mellem laubianere og ikke-laubianere.)

Kristeligt Dagblad d. 24. oktober 1940.

Nordens guder eller Israels Gud. (Om enheden i Det gl. og nye Testamente.)

Dansk Tunge nr. 1, marts 1941. S. 15—17.

Den kirkelige sang i Danmark. I—II.

Kristeligt Dagblad d. 20. juli og d. 27. juli 1941.

Nye salmer. (Anm. af K. L. Aastrup: Salmer. 1939.)

DK 1941. S. 40—43.

Vi trænger til en ny salmebog.

Aarhus Stiftstidende d. 11. januar 1942.

Den oldkirkelige og middelalderlige latinske salmedigtning.

DK 1942. S. 22—39.

Nye salmer. (Anm. af K. L. Aastrup: Salmer. Anden samling 1941.)

DK 1942. S. 40—42.

Det sønderjyske salmebogsforslag.

PB 33. årg. nr. 13, d. 26. marts 1943. S. 288—90.

I denne søde juletid ... (Om Brorsons julesalmer.)

Roskilde Dagblad d. 24. december 1943.

Salmebogssagen.

DK 1944. S. 5—19.

Hellig-tre-Konger-festen og dens salmer.

Fyns Stiftstidende d. 6. januar 1946.

Lidt om Martin Luther og et par af hans salmer.

Roskilde Avis d. 18. februar 1946.

- Livets og dødens tvækamp. (Om salmen »I dødens bånd vor Frelser lå«.)
Roskilde Avis d. 17. april 1946.
- Om Oluf Ring. (Mindeartikel ved Oluf Rings død.)
H 71. årg. nr. 19, d. 10. maj 1946. S. 223—24.
- Oluf Ring og kirkesangen.
M 28. årg. nr. 20, d. 19. maj 1946. S. 188—89.
- Sejrstriumf og hjemlængsel. (Om Kristi himmelfartsdags salmer.)
Roskilde Avis d. 28. maj 1946.
- Den ældste kristne salme. (Om salmen »Aleneste Gud i Himmerig«.)
Roskilde Avis d. 24. juni 1946.
- Det svære og det lette ved at være kristen. (Om to salmer af Chr. Fr. Richter.)
DK 1945—46. S. 7—21.
- Lammets brud. (Om Chr. Fr. Richters digtning.)
DK 1947. S. 26—49.
- Af dybsens nød. (Om Lazarus Spenglers salme »Ved Adams fald for-
dærvet blev« og andre af reformationstidens salmer.)
Tjeneste 1948. S. 49—57.
- Drag ind ad dine porte. (Om P. Gerhards tyske salme og Brorsons og
Grundtvigs oversættelser.)
DK 1948—49. S. 4—17.
- Det præstelige embede.
Under Guds Ord nr. 61, d. 1. december 1949.
- Den gamle åndelige vise »Jeg vil mig Herren love.«
(H. V. om teksten, H. Glahn om melodien.)
DK 1950—51. S. 40—47.
- Glæden hun er født idag. (Om salmen af samme navn.)
RS 2. årg. december 1951. S. 181—82.
- Den danske Salmebog.
Gads danske Magasin 1952. S. 187—208.
- Salmedigteren Paul Gerhard.
DK 1952. S. 19—38.
- Digteren Hans Adolph Brorson.
Vartovbogen 1952. S. 88—122.
- Salmebogssagen.
Dansk Kirkeliv advent 1952. S. 38—48.
- Den nye salmebog.
Nationaltidende d. 8. november 1953.
- Den nye salmebogs prosa-del. I—II.
RS 4. årg. december 1953. S. 185—88 og 5. årg. januar 1954. S. 13—14.
- Thomas Kingo — digteren.
Ju 33. årg. 1953. S. 14—27.
- Den store Brorson-udgave. (Anm. af 2. bind af Det danske Sprog- og
Litteraturselskabs Brorson-udg.)
Nationaltidende d. 27. december 1953.
- Nu velan, et frejdigt mod. (Om Brorsons salme.)
RS 5. årg. 1954. S. 4—5.
- Et par gamle salmer om død, opstandelse og evigt liv. (Om salmerne

- »Når tid og time er for hånd« og »Om Himmeriges rige vi tales ved«. DK 1953—54. S. 20—25.
- Brorsons advent. (Om »Troens rare Klenodie«.) RS 5. årg. december 1954. S. 180—82.
- Gudstjenestens helhed.
I kommission hos Hellerupkredsen. Kbh. 1955.
- Giv mig, Gud, en salmetunge. (Om ps. XCII og Grundtvigs omdigtning.) RS 6. årg. august 1955. S. 115—16.
- En dag i Wittemberg. (Rejseindtryk.) RS 6. årg. september 1955. S. 137—39.
- Om vurderingen af Thomas Kingos salmer. DK 1955. S. 17—38.
- Fortabelsens æt.
M 38. årg. nr. 28, d. 8. juli 1956. S. 208—09.
- Den yndigste rose er funden ... (Om Brorsons salme).
Dagens Nyheder d. 23. december 1956.
- Urbs beata Hierusalem. (Oversættelse og kommentering af salmen af samme navn.)
For Kirke og Theologi nr. 6 1957. S. 9—16.
- Anm. af Hans Adolph Brorson: Samlede skrifter. Udg. af Det danske Sprog- og Litteraturselskab.
Dansk teologisk Tidsskrift 20. årg. 1957. S. 123—26.
- Nye salmer (Anm. af K. L. Aastrup: Salmer. Femte samling 1957.) DK 1957. S. 41—45.
- Hans Adolph Brorsons julesalmer 1732.
RS 8. årg. december 1957. S. 179—82.
- Brorson-advent. (Om Brorsons adventssalmer.)
Tjeneste 1958. S. 5—12.
- Gendigtninger fra den tyske pietismes salmer.
Dansk Kirketidende 111. årg. 1959. S. 7.
- Gudstjenestens lovsang.
DK 1958—59. S. 35—43.

IV. MEDUDGIVERVIRKSOMHED

- Medredaktør af DK 1940—46 (Sammen med Povl Hamburger) og 1950 ff. (sammen med Henrik Glahn.)
Forslag til en dansk højmesseliturgi. (Sammen med G. Pedersen, Johs. Schepelehn og Kr. E. Skydsgaard.)
DK 1943.
- Medredaktør af afsnittet En bønnebog i Den danske Salmebog. Kbh. 1953. (Desuden forfatter til bønnerne nr. 38—51, 54 og 55.)
Forslag til alterbog for den danske evangelisk-lutherske folkekirke. (Sammen med L. Brøndum, Rich. Fangel, H. Høgsbro, G. Pedersen og Gudm. Schiøler.)
Det kgl. Vajsenhus' Forlag. Kbh. 1958.

INDHOLD

Evangeliesalmer til 2. tekstrække

Indgang

Det indre riges herlighed (1938)	7
Om Jesus i Nazareth synagoge (1939)	9
Lovet være Herren, Israels Gud (1939)	11
Julenat (1938)	13
Se, vi drager op til Jerusalem (1940)	15
O du vantro slægt (1940)	16
I er af den fader Djævelen (1940)	17
Jeg er livets brød (1940)	18
Min sjæl ophøjer Herren (1940)	20
Om Jesu ypperpræstelige bøn (1940)	21
Herrens domme (1940)	23
Hvem iblandt eder, som bygger et tårn (1940)	24
Kristenheden som den fortabte søn (1940)	26
Gå bort, sælg hvad du ejer (1940)	28
Ve dig, Korazin, ve dig Bethsajda (1940)	30
Jesus gik ind i en landsby (1940)	31
Lazarus! kom herud (1940)	33
De sunde trænger ikke til læge, men de syge (1940)	35
Vintræet (1940)	37
Se det Guds lam (1940)	39
Hjørnестenen (1940)	40
Markerne er hvide til Høst (1940)	41
Hvem er størst? (1940)	42
Enkens skærv (1940)	44

Udklang

Sang (1940)	46
-------------------	----

Fra det gamle testamente

Psalme 96 (1941)	48
Se min tjener (1937)	50
Guds trofasthed (1938)	51
Julesang om Kristus, Isai kvist (1938)	52
Og du skal sige på hin dag (1940)	54
Trøster, trøster mit folk (1939)	55

En lovsang over den hellige kirke. Psalme 48 (1943)	57
Kirkeindvielseskantate ved Haderslev domkirkes genindvielse 1951	59

Tomhed og fylde

En julebøn (1945)	62
Kanas vin (1949)	63
Vågn op, hvorfor sover du Herre? (1949)	64
Arbejderne i vingården (1949)	65
Storkongerne (1949)	66
Undfangelsen (1949)	68
En fattigmand — en gud (1957)	69
Getsemane (1949)	70
Valget (1949)	71
Det grønne træ (1949)	72
Eli eli (1949)	73
Søg Herren (1949)	74
Gud vor hyrde (1949)	75
En liden stund (1957)	76
Om gavnligheden af Kristi bortgang (1949)	77
Hymne til den hellige Ånd (1949)	78
Bønhørelsen (1949)	79
Befalingen (1948)	80
Den dobbelte retfærdighed (1949)	82
Kejseren (1946)	83
Høst (1957)	85

Oversættelser

Sørgesang over Jesu nød i Getsemane (1937)	88
Hilsen til Jesusbarnet (1945)	89
Sjælen beder Kristus blive hos hende (1943)	90
Jeg bortdør daglig (1952)	92
Den himmelske visdom (1936)	94
Den guddommelige elskov (1936)	96

<i>Bibliografi ved Niels Martin Jensen</i>	97
--	----

Rettelser: Side 20, 2. vers, sidste linie: din — læs *dine*.
Side 38, sidste vers 1. linie: at — læs *af*.
Side 74, 3. vers, 2. linie: ondskabens — læs *ondskabs*.